

Samrådsspørgsmål Z

... ja Lennart.

Lennart: Jeg vil gerne motivere spørgsmål Z, hvis jeg må få lov til det.

... ja, o.k.

Knud Kristensen: Ja, værsgo!

Lennart: Tak skal du have. Det har noget at gøre med karakteren af spørgsmål Z er en lille smule anderledes end Y. Det tror jeg også, ministeren er klar over. Som ministeren sagde for et øjeblik siden, så på fredag, så behandler vi jo for første gang L 165 omkring ... der handler om lovens sygedagpenge og også om aktiv beskæftigelsesindsats. Og den har været i høring, og der er også kommet nogle svar tilbage, som vi alle sammen har set. Vi har også set, at høringerne har betydet, at der er indbygget ændringer i forslaget – altså at der er blevet lyttet til nogle af de ting, der er blevet sagt. Men det fremgår jo også af – og som det også er tydeligt – at der har været iværksat forsøg i 17 kommuner siden 1. januar, som der skulle løbe indtil september måned, som kører på det samme grundlag, som loven egentlig indeholder, men uden nogen lovgrundlag alene på en bekendtgørelse. Det vil sige, at syge, de kan indkaldes til samtale, de kan aktiveres, og de kan, og det synes jeg er ret alvorligt, de kan også sanktioneres som om, loven var vedtaget. Den er end ikke behandlet endnu. Den har overhovedet ikke været i salen. Da ... det har også været diskuteret i pressen og blandt politikere her over foråret, og hvis ikke jeg husker helt forkert, så er det den ... nu skal jeg kigge her helt nøjagtigt, den 7. februar i Kristeligt Dagblad, der bliver citeret fra samtlige partier i Folketinget om, at man mener, at den lovgivning, der er ... man kan sige, der er man ikke klar over, om det er lovgivningen eller forsøg, men det er jo så kun et forsøg ... at det så skal laves om, og det skal stoppes omgående. Og så kan det jo undre, at ministeren så stadigvæk lader forsøgene køre videre velvidende, at der reelt er et flertal i Folketinget, der vil have stoppet forsøgene omgående.

Med den baggrund har jeg stillet spørgsmålet.

Knud Kristensen: Ja tak, så er det ministeren.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: I sygefraværsaftalen, som vi indgik i september 2008 med arbejdsmarkedets parter er et af initiativerne, at Arbejdsmarkedsstyrelsen skal iværksætte et kontrolleret forsøg. Forsøget blev iværksat 1. januar og sætter ind med en tidlig og aktiv indsats over for sygedagpengemodtagere og borgere, der er visiteret til fleksjob. Der har været stor interesse fra jobcentrene for at deltage i forsøget, hvor 17 kommuner deltager. Formålet med forsøget er at afprøve, hvordan en mere intensiv beskæftigelsesindsats kan fremme arbejdsfastholdelse og hurtig tilbagevenden til arbejdet. Forsøget optager sygemeldte og visiterede til fleksjob frem til medio maj. Målet er, at knap 2.700 mennesker omfattes af forsøget. Hver enkelt deltager i forsøget i ca. 4 måneder. Målet er at få mere viden om, hvilken indsats der kan bidrage til at hjælpe syge, så de ikke mister deres arbejde i forbindelse med et sygeforløb eller på en førtidspension.

I dag er det kun en ud af fem, som er syge i mere end 1 år, der ender med helt at miste tilknytningen til arbejdsmarkedet. Arbejdet er for rigtig mange af os en vigtig del af vores liv, og for samfundet er det rigtig mange ressourcer, der er bundet i sygefravær. Jeg synes derfor, at det er vigtigt, at vi skaffer os mere viden om, hvordan kommunerne kan være med til at løfte den opgave over for syge og personer, der er visiterede til fleksjob.

For at få en forskningsbaseret viden er forsøget tilrettelagt som et kontrolleret forsøg. Det indebærer, at dem, der deltager i forsøget, opdeles i to grupper. En gruppe, som får tilbud efter gældende lovgivning – og en anden gruppe, som får en intensiv indsats med ekstra samtaler og flere tilbud efter forsøgsbestemmelserne i lovgivningen. Dem, der får den intensive indsats, skal deltage i samtaler én gang om ugen efter 8. sygeuge, og fra 12. sygeuge suppleres med en beskæftigelsesrettet indsats. Indsatsen består først og fremmest af en gradvis tilbagevenden til arbejdet, hvis det er muligt. Er dette ikke muligt, kan der gives tilbud om virksomhedspraktik, vejledning og opkvalificering eller løntilskud. Der kan også gives enkeltstående forebyggende og afklarende tilbud, fx i form af tilbud om motion, kostvejledning, psykolog. Tilbuddene afgives efter beskæftigelseslovgivningen.

Kommunerne skal give rimelige tilbud i forhold til den enkeltes situation. Den sygemeldte kan derfor sige nej til tilbuddet, hvis det ikke er rimeligt. Der gives som udgangspunkt tilbud i minimum 10 timer om ugen. Der kan dog gives tilbud helt ned til 1 time om ugen, hvis den syges helbredstilstand ikke giver mulighed for flere timer.

Er der tale om meget syge eller personer med lidelser, som ikke gør det muligt at deltage i tilbud eller samtaler, så fritages de naturligvis fra forsøget.

Jeg vil derfor gerne understrege, at indsatsen skal hjælpe syge og ikke forværre deres tilstand eller modvirke, at helbredelsen sker så hurtigt som muligt.

Der har i pressen været rejst tvivl om, hvorvidt forsøget er lovligt, og om deltagerne kan sanktioneres, hvis de ikke deltager.

Arbejdsmarkedsstyrelsen har på baggrund af kritikken igen vurderet forsøgets juridiske holdbarhed, og lovligheden i forhold til den Europæiske Menneskerettighedskonvention er ligeledes blevet vurderet.

Og konklusionerne er, at forsøget er lovligt, at der kan gives sanktioner, hvis borgeren uden rimelig grund ikke ønsker at deltage i forsøget – hvilket de jo også kan i dag, så lovgivningen på det punkt er fuldstændig uændret – og at forsøgene ikke er i strid med den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Under gennemgangen har Arbejdsmarkedsstyrelsen fundet formelle fejl i forsøgsbekendtgørelsen. Men det er ikke fejl, som rækker ved forsøgets lovlighed. Arbejdsmarkedsstyrelsen udsender nu en ny forsøgsbekendtgørelse, og forsøget kører videre og afsluttes som planlagt i september måned.

Arbejdsmarkedsstyrelsen følger forsøget tæt. Tilbagemeldinger fra kommuner og regioner har helt overvejende været positive, og det vurderes, at langt de fleste deltagere er glade for indsatsen.

På baggrund af de første erfaringer med forsøget er der dog foretaget mindre justeringer i forhold til udformningen af samtaleforløbet og i forhold til målgruppen for forsøget. Justeringerne består i, at jobcentre nu kan beslutte, om samtalerne med delvist sygemeldte skal ske telefonisk eller ved fremmøde. At samtalerne med indlagte på sygehus kan se telefonisk eller udelades, hvis det ikke gavner den efterfølgende indsats. At sygemeldte med fast behandlings- eller genoptræningsplan og fast plan for tilbagevenden til job friholdes for forsøges.

Med justeringerne bliver indsatsen nu målrettet dem med størst behov for hjælp til at fastholde deres arbejde.

De første resultater af evalueringen af forsøget vil komme i efteråret 2009, og den endelige evaluering vil ligge færdig i starten af 2010. Forsøget kører videre og heldigvis med helt overvejende positive tilbagemeldinger fra kommunerne og regionerne. Og jeg ser frem til, at vi får evalueringen og dermed en endnu større viden om, hvordan vi bedst hjælper syge mennesker med at blive på arbejdsmarkedet. Tak.

Knud Kristensen: Ja, tak til ministeren. Så har vi nogle indtegnede spørgsmål og spørgere, og den første, det er Line Barfod. Værsgo Line Barfod!

Line Barfod: Tak. Man kan sige, der er jo to forskellige dele af det her problem. Det ene er jo spørgsmålet om, hvorvidt at ministeren handler i strid med Grundloven, og handler i strid med juraen på det her område. Det andet er selve indholdet i, hvad det er, man gør med mennesker.

Nu er ministeren jo ikke den eneste minister fra regeringen, der er i samråd i dag om, hvorvidt man overholder de grundlæggende spilleregler i et demokrati om, at man skal beslutte tingene ved lov og

ikke må sætte dem i værk, før de er besluttet ved lov. Skatteministeren, justitsministeren er jo også i samråd i dag i andre udvalg.

Jeg vil gerne høre, om ministeren ikke mener, at man skal have hjemmel normalt, når man sætter nogle ting i værk. Og når man taler om noget så afgørende for mennesker, som at fratage dem hele deres forsørgelsesgrundlag, som jo kan føre til voldsomme problemer for mennesket, altså man kan sige, hvis man kunne sætte dem i fængsel, var det endnu mere alvorligt, men det at fratage dem forsørgelsesgrundlaget er jo det næst mest alvorlige, vi kan gøre ved mennesker i vores samfund. Hvis man skal gøre det, så må det kræve en klokkeklar hjemmel. Og ministeren kan ikke komme uden om, at man ikke har en klokkeklar hjemmel, når ministerens embedsmænd har ændret forklaring – jeg ved ikke hvor mange gange på, hvor man finder hjemlen henne. Hvis hjemlen til dette her var klokkeklar, så ville man jo ikke ændre forklaring hele tiden.

Så det er mit første spørgsmål, om ministeren ikke mener, at i et demokrati, der skal der være klokkeklar hjemmel, før at man kan fratage borgernes deres indkomst.

Ministeren forsøger så at sige, at i for hold til Menneskerettighedskonventionen, der må man gerne lave et forsøg. Det jeg så ikke helt forstår, det er, at ministeren har jo samtidig fremsat et lovforslag. Hvis meningen med at lave det her forsøg, som man altså gennemfører uden en hjemmel, det var, at man ville få afklaret, om det her virker, for at overveje, om man så skulle lave lovgivning, så ville man jo ikke iværksætte lovgivningen samtidig. Derfor er det svært at tro på, at det her er et forsøg med henblik på at overveje, om man skal lave lovgivning, fordi så ville man have ventet med lovgivningen. Så det er mit andet spørgsmål, hvordan hænger ministerens argument om, at det er et forsøg med henblik på at overveje lovgivning sammen med, at man allerede har iværksat lovarbejdet og regner med, at det bliver vedtaget før, at forsøget er afsluttet, og man kender resultaterne af det.

Og så er der så spørgsmålet om indholdet, og der forstår jeg simpelthen ikke, men der har vi nok en hel forskellig holdning til, hvordan man bedst hjælper andre mennesker, hvordan ministeren kan mene, at det at tvangsaktivere folk til at møde op i et fitnesscenter, eller tvangsaktivere folk, der er indlagt på et sygehus til at have forskellige samtaler og andre former for aktivering, at det kan være en hjælp. Alt det jeg kender til – både fra, hvad jeg har lært fra andre, men også fra min egen erfaring med at arbejde med folk, der er i kriser, det er, at de har altså brug for noget tryghed. Men hvis man konstant er truet på selve sit indkomstgrundlag, så har man ikke den tryghed, der skal give det fornødne overskud til at få det bedre. Jeg er helt med på, at i forhold til en række sygdomme, så er det rigtig godt at komme i gang, men det skal være en hjælp og et tilbud, det skal ikke være en tvangsaktivering, hvor det hele foregår under risiko for, at man mister sit indkomstgrundlag. Og derfor vil jeg gerne høre, om ministeren ikke mener, at det er en fordel, hvis man skal bruge ressourcer på at blive rask og komme i gang igen, at man har tryghed omkring sin indkomst og sin bolig – frem for, at man hele tiden er bange for at miste den.

Knud Kristensen: Tak så er det Lennart Damsbo, værsgo!

Lennart Damsbo: Nu er det 1. april i dag, og der er mange, der bliver udsat for udsat for aprilsnar. Jeg er selv blevet udsat for en, det skal jeg ikke fortælle jer om, men jeg var lige ved at tro, at det her, det var en aprilsnar, vi var i gang med. Det kunne man måske godt tro, men det vil jeg sige, det er jo en alvorlig sag, vi har i dag. Så det er ikke nogen aprilsnar.

Hvordan kan det være, jeg spørger lige en gang til, jeg har ikke fået svar før. Hvordan kan det være, at ministeren ikke har været opmærksom på, lyttet på, at der reelt er et flertal i Folketing, som der er imod, at det her forsøg, det kører.

Knud Kristensen: Ja tak, så er det Lone Møller.

Lone Møller: Ja tak. Jeg lyttede meget til ministerens besvarelse i første del af samrådsspørgsmålet. Og for mig lød det som, at sagsbehandlerne, de får ret travlt, hvis de har ... sådan er i tvivl ... til at ringe til læger rundt omkring i landet. Så mit spørgsmål går på – før det første, hvordan harmonerer det med lægers tavshedspligt, at tilfældige sagsbehandlere kan ringe og få oplysning om personers sygdom.

Og den anden del, så er ministeren vel bekendt med, at læger i dag gør ikke noget gratis. Og det vil sige, at kassen bonner hver gang, der er en sagsbehandler, der skal ringe og få oplysninger. Kan ministeren give sådan et slag på tasken om, hvad det vil koste i forøgede sygesikringsudgifter.

Knud Kristensen: Ja tak, så er det ministeren for besvarelser.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: Jeg vil gerne lige indledningsvis rydde en misforståelse af vejen. Hele det her, vi gør på sygedagpengeområdet, det gør vi for at hjælpe mennesker tilbage. Det gør vi for, at vi ved, at jo tidligere man hjælper mennesker, jo større chance er der for at redde dem med deres tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er sådan set dét, der bærer hele sygedagpengereformen, det er dét, der gør, at arbejdsmarkedets partere bakkede op om det og synes, at det er en rigtig ting, det er dét, der gør, at Kræftens Bekæmpelse også synes, at hele intentionen i det her lovforslag er rigtig. Fordi det er jo frygteligt, at man bliver ramt af sygdom og så også mister sit arbejde. Det er jo derfor, at vi hele tiden kæmper for, at selvom man bliver ramt af sygdom, så skal vi gøre, hvad vi kan for, at man bliver hjulpet. Så er det jo også båret af, at forskning viser, at nogle af de ting, man rådede folk til i gamle dage, hvis man fx har rygbesvær, det værste man kan gøre, det er at lægge sig hjemme på sofaen, man skal tværtimod holde sig i gang, og derfor er der rigtig, rigtig god mening i, at man samtidig med, at mennesker er syge, kan give noget støtte til at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet, prøve at forhandle frem med arbejdsgiveren, at

man kan møde delvis op på arbejdspladsen, at den kan ændres lidt, at man kan gå til rygtræningskurser og så videre. Jeg tror også, at der er indikationer på, at ved nogle psykiske sygdomme, vil det være rigtig, rigtig vigtigt at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet. Så alle bestræbelser går på at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet, og det er jo formålet med hele det her, vi lavede, og hvor der faktisk bliver afsat en hel del økonomiske ressourcer til at kunne give de her aktive tilbud. Nu kan jeg ikke lige huske beløbet, men det er i størrelsesordenen 80 mio. eller sådant et eller andet, at vi nu giver, så kommunerne kan foretage sig noget for de mennesker. Og baggrunden er jo, at kendsgerningerne er jo bare så sørgelige på det her område – at allerede efter 8-10-12 ugers sygefravær sker der en stor udstødning fra arbejdsmarkedet, der ender med efter 12 måneder, at én ud af fem aldrig vender tilbage. Det er bare for, at der ikke skal være nogen misforståelser omkring, hvad det her drejer sig om. Det drejer sig om, at vi nu prøver at indrette vores system på den måde, at vi støtter op om mennesker, at vi prøver at hjælpe dem med at bevare tilknytningen og få en hurtig tilbagevenden til arbejdsmarkedet. Det er udgangspunktet for dét, vi beskæftiger os med her. Og altovervejende er kommunerne glade for denne her indsats, lægerne synes, det er vigtigt. Kræftens Bekæmpelse, som jeg har diskuteret det med, synes, det er utroligt vigtigt for kræftsyge, at der arbejdes for, at de ud over deres kræftsygdom så ikke bare skal blive udstødt fra arbejdsmarkedet. Og jeg har jo også selv tidligere fortalt om eksempler fra mit eget ministerium, hvor der har været en medarbejder, der blev kræftsyg, og hvor man lavede den aftale, at i de uger, hvor den pågældende ikke fik kemo, jamen der kunne han måske arbejde hjemme ved en hjemmearbejdsplads. Den pågældende kom og deltog i morgenmaden om fredagen osv., osv. Og den pågældende har så senere givet udtryk for, at det var utroligt vigtigt for ham, at han ikke bare blev overladt til sig selv og skulle sidde derhjemme og ruge over sin kræftsygdom, men at han fik noget andet at tænke på. Det er bare for lige at udrydde de misforståelser, at vi skulle være interesserede i, at kræftsyge blev endnu sygere, at andre syge mennesker blev endnu sygere. Det kan jeg afvise som det rene skære vrøvl.

Forsøget ”Aktive, hurtigere tilbage” er lovligt, da der er hjemmel til det – både i den nuværende sygedagpengelov og i beskæftigelseslovgivningen – altså i lov om aktiv beskæftigelsesindsats. ”Aktiv, hurtigere tilbage”, det er et forsøg med opfølgning i form af et intensivt samtaleforløb og en aktiv indsats til alle sygedagpengemodtagere, som er i stand til at modtage denne indsats. Sygedagpengeloven giver mulighed for, at alle sygemeldte kan få et mere intensivt samtaleforløb med individuelle samtaler – mere end dét, der allerede er fastlagt i loven. Endvidere er der i beskæftigelseslovgivningen, det er lov om aktiv beskæftigelsesindsats paragraf 116, hjemmel til at iværksætte forsøg med beskæftigelsesindsatsen. Der er således hjemmel til at give en aktiv indsats til alle syge og ikke kun til revalidender. Der er også hjemmel til at udvide viften af tilbud til også at omfatte tilbud om motion, kostvejledning og psykologbistand.

Arbejdsmarkedsstyrelsen, og det er så her fejlen kommer ind, har desværre konstateret, at der er sket en formel fejl i den forsøgsbekendtgørelse, der er udstedt om det her i forbindelse med forsøget her. Og fejlen består i, at der ikke eksplicit er henvist til, at bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i sygedagpengelovens paragraf 80. Der er alene i forsøgsbekendtgørelsen henvisning til beskæftigelseslovgivningen – altså til paragraf 116 i lov om aktiv beskæftigelsespolitik.

Det er beklageligt, men det ændrer ikke ved forsøgets lovlighed, og Arbejdsmarkedsstyrelsen vil snarest udsende en ny bekendtgørelse.

Så er der rejst spørgsmålet, om det er lovligt at sanktionere i sygedagpengelovgivningen. Det er lovligt at sanktionere de borgere, som deltager i forsøget. De sanktioneres efter nøjagtig samme regler, som gælder for alle andre sygedagpengemodtagere, som ikke deltager i kommunens opfølgning. Sygedagpengemodtagere, der ikke deltager i forsøget, bliver sanktioneret, hvis de ikke deltager i kommunens opfølgning, fx hvis den syge afviser at deltage i et aktivt tilbud, så sanktioneres der, så længe pågældende afviser at deltage i tilbuddet, eller hvis den syge med sin adfærd forhæler helbredelsen, så mistes sygedagpengene, eller hvis de uden rimelig grund undlader at medvirke i en opfølgningssamtale. Arbejdsmarkedsstyrelsen vil i en ny forsøgsbekendtgørelse fremhæve, at der gælder samme sanktioner for forsøgets deltagere som for alle andre sygedagpengemodtagere. Det følger simpelthen af loven.

De jobcentre, der deltager i forsøget har i marts måned oplyst til Arbejdsmarkedsstyrelsen, at fem personer er blevet frataget sygedagpengene, fordi de ikke har medvirket i forsøget. Begrundelsen for, at kommunerne har stoppet sygedagpengene er, at borgeren er udeblevet fra samtaler eller ikke har villet deltage i aktive tilbud. Arbejdsmarkedsstyrelsen har i dag informeret jobcentre om, hvilke sanktioner, der gælder i forsøgene, og det er altså de sanktioner, der gælder for alle andre.

Til Lone Møller vil jeg sige, at jeg kan ikke lige sætte pris på det her, men altså, der står jo i bemærkningerne til lovforslaget, hvad omkostningerne er ved det her forsøg, og det er klart, at når vi laver en mere intensiv indsats, så koster det selvfølgelig penge, og derfor er der også blevet afsat penge.

Og så vil jeg så gerne sige, at jeg synes, at det er vigtigt, at man har personlige samtaler. Det er jo vigtigt, at man kan se hinanden i øjnene i de her tilfælde, hvor det drejer sig om sygdom. Og derfor så synes jeg, at moderne behandling af borgere består i, at man ser hinanden i øjnene, og at det ikke bare er en sms eller en e-mail eller en telefonopringning, der klarer de her ting. Det er derfor jeg lægger vægt på de her samtaler, og det tror jeg er rigtigt vigtigt.

Tak.

Knud Kristensen: Ja tak for besvarelsen, så var det Thomas Adelskov, værsgo!

Thomas Adelskov: Ja tak, jeg tror, at jeg citerer ministeren ordret, når jeg siger, at ministeren startede sin besvarelse her i anden runde med at sige, at alt hvad vi gør, det gør vi for at hjælpe syge mennesker tilbage til arbejde. Jeg vil bare sige, at jeg tror ikke mange af de syge mennesker, som får frataget deres sygedagpenge føler, at det er en særlig stor hjælp ministeren yder. Jeg tror, at mange af de mennesker, der bliver jaget ud i aktivering, som er fuldstændig nytteløs og slet ikke har noget at gøre med deres sygdomsforløb, at de heller ikke føler, det er nogen særlig stor hjælp, at de

også bliver presset på både økonomi og i forhold til, hvad de kan formå. Men det var bare en betragtning.

Jeg er voldsomt forundret over, at ministeren igen nu her sidder i samråd og har problemer med at overholde egen lovgivning. Altså vi har tidligere oplevet, hvordan ministeren er blevet dømt i Højesteret for at have udstedt to ulovlige bekendtgørelser omkring ansættelsesbevisloven. Vi har tidligere her i arbejdsmarkedsudvalget haft samråd om, at ministeren har haft problemer i forhold til lovgivningen omkring feriepenge i forhold til efterløn, og det kostede staten ½ milliard kroner, og der var rod ovre i ministeriet over, at man ikke overholdt lovgivningen. Ved samme lejlighed blev ministeren i øvrigt også dømt for at forsøge at anlægge ... eller imod at ministeren kunne anlægge en sag mod sit eget ankenævn, det har han så besluttet sig for at nedlægge efterfølgende.

Vi har også her i arbejdsmarkedsudvalget haft adskillige samråd omkring 300 timers-reglen, hvor ministeren også har overtrådt både regler ... og imod Folketingets lovbehandling af 300 timers-forslaget i sin tid, og nu sidder vi så her igen, hvor ministeren har igangsat forsøg, og det har vi jo så ... nu er det pakket lidt ind i ord, men sådan meget kort skåret ind til benet, ministeren kommer i dag og erkender, at den forsøgsbekendtgørelse, der er udsendt, den ikke er i orden, den strider imod det lovgrundlag. Man har ikke kunnet lave forsøget på den baggrund, man i første omgang har lavet det på, og nu har man så forsøgt at finde andre nye forklaringer.

Jeg vil bare sige til ministeren, at jeg er jo nok en af de få, jeg tror Bent Bøgsted ud over jeg, som sad i sin tid i 2005 og forhandlede det lovgrundlag, som ligger til grund for den eksisterende lovgivning, og der gik selve lovbehandlingen jo lige nøjagtig ud på – meget præcist og meget afmålt – at finde ud af, hvilke krav stiller vi i forhold de sygemeldte, hvad skal de opfylde, hvad skal de sende ind, hvornår skal de sende det til kommunen, hvad skal de gøre, hvornår skal de stille op, og hvis ikke de gør nogen af de her ting, hvad er det så for nogle sanktioner, de bliver mødt med i hvert eneste tilfælde.

Hvis man går tilbage og kigger på lovbehandlingen, så ligger der i forhold til selve lovforslaget en række bilag, hvor der ligger en aftaletekst imellem et flertal i Folketinget, blandt andet indeholdt socialdemokraterne, som klart går ind og præcist går ind og fortæller, hvad er det, der skal sanktioneres, hvornår skal det sanktioneres, hvad har man undladt at tage med i lovbehandlingen og i lovforslaget, og hvorfor. Der ligger ... hvad hedder det ... en betænkning til lovforslaget, som også genoptrykker hele denne aftaletekst. Det er meget, meget præcist afmålt, hvad man kan, og nu henviser ministeren til ... og jeg kan godt forstå, at ministeren ikke har læst paragraf 80 op, fordi jeg har været inde at kigge på Arbejdsmarkedsstyrelsens hjemmeside, hvor man nu siger, at det her forsøg, det henter man nu hjemmel til – ikke efter den første forklaring, heller ikke efter den anden forklaring, man har givet til DR's orientering, men nu efter en tredje forklaring paragraf 80 i sygedagpengelovgivningen, som siger, beskæftigelsesministeren kan efter aftale med en kommune tillade, at der bliver lavet forsøgsordninger, herunder forsøgsordninger med digital administration, der fraviger reglerne i paragraf 8 til 17, 35 til 40 og 54 til 58. Der står altså ikke heri, at ministeren kan lave forsøg, som omfatter 20 % af landets kommuner, eller at ministeren selv kan igangsætte store forsøg, der går ud over den aftale, der er indgået med partierne og det lovgrundlag. Der står, at

hvis en kommune henvender sig til ministeren, så kan ministeren give tilladelse til, at man igangsætter et eller andet forsøg ude i kommunerne. Og der står heller ikke i denne paragraf, at ministeren kan gå ind og lave forsøg, der omfatter sanktioner. Der er altså tale om, at der er en klokkeklar aftale mellem politiske partier, der ligger en lovgivning, der er en betænkning, som følger denne her lovgivning, som meget snævert definerer, hvad det er for et grundlag, ministeren kan handle på. Og alligevel så beslutter ministeren sig for, at det ser man bare stort på, og man igangsætter det, man kalder et forsøg. Man ændrer sådan set hele grundlaget for den aftale for lovgivningen uden om Folketingets partier.

Så er jeg med på, og det synes jeg faktisk er en hel anden diskussion, at regeringen nu har et lovforslag liggende, som skal muliggøre hele det her regime. Men det forandrer jo ikke ved, at det bare i mit hoved får klokkerne til ringe, der minder om dels om det, Line Barfod sagde med, hvad skatteministeren har gang i i øjeblikket, altså at man uden om lovgivningen har igangsat en række projekter og stillet virksomheder noget i udsigt. Eller for den sags skyld Tamil-sagen, hvor også en tidligere justitsminister i offentligheden bare hævdede, at dét han jo havde gjort, det var dét, der senere var blevet til lov.

Der er altså en lovgivning, og det skal både borgere og ministre altså overholde. Og det har ministeren simpelthen ikke gjort i det her tilfælde. Og det undrer mig!

Knud Kristensen: Ja tak, så var det Eigil Andersen, værsgo!

Eigil Andersen: Jo tak. Der er jo så tale om to samråd, og derfor så har jeg så også to spørgsmål.

Det første, det tager udgangspunkt i, at det her med alvorligt syge, som så bliver ringet op om, at de skal møde til samtaler i jobcentre, det startede jo i virkeligheden med den sag, som Kristeligt Dagblad tog op, hvor en kvinde, som har kræft, og som har været igennem en brystoperation kommer hjem, og hendes sting ikke er fjernet endnu, så vidt jeg husker, skulle hun oven i købet gennemgå kemoterapi bagefter – hun står i en meget livstruende situation, måske livstruende situation, og er optaget af, selvfølgelig, det voldsomme, der er sket på sygehuset med operation, og er selvfølgelig i en eller anden form for identitetskriser med hensyn til fremtiden, det er eksistensen, der står på spil. Og i den situation bliver hun så kontaktet af jobcentret og bedt om at møde til en samtale på jobcentret nogle få dage efter, hvilket hun selvfølgelig var dybt, dybt rystet over. Og jeg kan forstå, at ministeren også nu efter, at ikke bare vi andre har sagt det, men også at sådan en sag er kommet frem, at ministeren heldigvis så nu har ... dog en anden holdning til, at sådan noget ikke kan ske.

Jeg har et spørgsmål i den forbindelse, men jeg vil gerne fortælle et eksempel mere, som jeg har fra én jeg kender, hvis gamle far har problemer med sine lunger, det er muligvis lungekræft. Den pågældende blev så indlagt her for nylig på ... har været sygemeldt i et stykke tid ... blev indlagt på Randers Sygehus, der skulle laves en biopsi. Under den biopsi sker der dét, at den ene lunge klapper

sammen, og den anden lunge, den var i forvejen næsten ikke fungerende. Manden ligger på sygehuset, han kan næsten ikke tale, han kan næsten ikke få luft, og alligevel ringer telefonen fra jobcentret – han fik et chok, han anede ikke, at jobcentret havde en funktion i den forbindelse. Og han er i den samme situation stærkt livstruende – lungekræft er jo på den måde endnu værre end brystkræft. Og han bliver så også spurgt om med hensyn til samtale, og hans muligheder på arbejdsmarkedet. Han er sygemeldt fra sin arbejdsgiver, han ved, at der skal ske, en allerede mangeårig medarbejder, han ved, der skal ske en afklaring i forhold til arbejdspladsen til sommer. Men han bliver da dybt rystet over det her, og jeg forstår ham godt. Og jeg opfatter det så sådan, at det mener ministeren også, at det er fuldstændig upassende, at det sker. Og det bør ikke ske, det er helt umenneskeligt.

Så kommer jeg til spørgsmålet i den ... angående det samråd, hvad er det for en sagsgang, som ministeriet forestillet sig skulle forebygge, at en jobcentermedarbejder ringer til sådant et menneske. Betyder det, at indlæggelsessedler eller indlæggelsesbeskeder om mennesker, der er kommet på sygehuset, at de skal sendes til jobcentret. Det er nok i sig selv en meget problematisk sagsgang i forhold til personoplysninger, kunne jeg forestille mig, det har jeg ikke dyrket. Men hvordan er det, at jobcentermedarbejderen skal vide, hvad den aktuelle situation er. Sagen er jo dén, at selvom et menneske er sygemeldt, og man siger, der er en uklar diagnose eller sådan noget ikke også, så kan det være sådan for en uge eller fjorten dage siden eller fire uger siden, men der er jo ingen, der aner, hvad situationen er i dag.

Så jeg vil derfor spørge, hvad er det for en sagsgang – mere præcis – som skal gøre, at jobcentermedarbejderen aldrig kommer i den situation, at vedkommende ringer i de her situationer. Og jeg føler ikke, at det i hvert fald er blevet belyst gennem det, der nu er blevet forklaret, og jeg mener, det er helt afgørende, at det sikres, at mennesker ikke bliver ringet op på den måde.

Så har jeg et andet spørgsmål i forbindelse med det andet samråd – altså jeg må sige, jeg personligt blev meget, meget forbavset, da jeg læste om det her forsøg i de kommuner. Simpelthen helt elementært, fordi at jeg sagde til mig selv – jamen det forsøg, det er jo dét, som også nogen af de andre har nævnt her, det er jo dét, som skal lovliggøres efter regeringens mening skal lovliggøres med den ny lov.

Jeg kan ikke løsrive mig fra, at jeg ... jeg har et billede af nu, at regeringen, og herunder også beskæftigelsesministeren, kører det på en wild west-agtig måde, hvor det er dén, der har den største revolver – her den største magt – og det er så ministeren, gennemfører nogle ting, og så ser man væk fra, hvordan juraen er. Og det mener jeg bliver meget kraftigt belyst ved, at ... fordi hvis jeg er embedsmand eller minister, så vil jeg da sige – noget af det første jeg skulle finde ud af, hvis jeg skulle foranstalte et forsøg, det er, hvad er lovhjemlen for det. Det må være helt elementært. Og når man så først forklarer, at det er lov om aktiv beskæftigelsespolitik, så bliver det fra DR's orienteringsredaktion påpeget, at den holder ikke. Så siger man fra ministeriets side, nej – det har du ret i, det holder ikke. Så kommer forklaring nr. to – sygedagpengelovens paragraf 80 stk. 3, og så siger man fra DR's orientering, at det holder altså heller ikke. Og så siger ministeriet, nej – det er også rigtigt, det gør det søreme ikke. Og så finder man så sygedagpengelovens paragraf 80 stk. 1,

hvor man så forsøger med en argumentation, som også bliver draget i tvivl. Altså det virker simpelthen på mig som om, at det her – det har man ikke gennemarbejdet. Og man prøver at trække nogle ting ned fra hylderne, og går det ikke med det ene, så prøver man med det andet, så prøver man med det tredje. Og det gør mig da særdeles utryk omkring det her.

Og derfor vil jeg spørge, om ministeren er tilfreds med kvaliteten af det arbejde, som ligger forud for det her. Og der tænker jeg altså på ministeriets arbejde, som ministeren jo selv har ansvaret for.

Knud Kristensen: Ja tak, så var det Leif.

Leif: Ja, jeg vil komme lidt ind på også den menneskelige del af det, som Eigil kom jo med et par eksempler på, og jeg hørte ministeren sige, at som ministeren ser det, så er kommunerne overordnet tilfredse med de her ting, og at det selvfølgelig også hjælper mennesker, siger ministeren.

Jeg ved ikke, hvem ministeren snakker med, men alle dem, vi bruger meget tid på at snakke med derude – ansatte ude på jobcentre – er virkelig rystede over de her stive regler og siger, det her, det er virkelig for meget.

Hver eneste dag er der ... får jeg flere og flere henvendelser fra mennesker ... også ude fra mig selv, som er presset ... syge mennesker, som er presset, som man får ... de får simpelthen at vide, at nu skal de i gang eller også får de ingen penge. Lige p.t. har jeg en dame, som mister pengene, fordi hun kan ikke komme i gang, hun er for syg, men der er bare ikke flere penge til hende. Så nu skal hende og hendes mand leve af hendes mands førtidspension. Og hun har jo ... hun kan jo sådan set gå fra hus og hjem, selvom hun simpelthen alt det til forsikring, og alt det hun skal. Det er sådan nogle historier, der bliver flere og flere af. Og det er også den der ulighed, som bliver større og større, som vi kan se senest her i den tid, regeringen har været til.

Kan ministeren virkelig ikke se, at mange af de her syge, de bliver presset for hårdt, og der er mange mennesker, som bliver tabt på de her stive regler. Vi ser det jo igen og igen.

Det var det ene spørgsmål.

Det andet – så kom jeg til at se på nettet i dag, at arbejderne, de har noget kørende ... eller har skrevet noget omkring, at efter HK's foretræde i februar måned, der lød det nogenlunde sådan her fra Venstre, Konservative og Dansk Folkepartis medlemmer af Arbejdsmarkedsudvalget, de siger, at de vil tage fat på ministeren for at få lukket de her huller, så ingen sygemeldte risikerer pludseligt at stå uden økonomisk sikkerhedsnet. Det kunne jeg da godt tænke mig at spørge, om det er sket. Har de henvendt sig, hvad har ministeren så tænkt sig at gøre ved det?

Knud Kristensen: Ja tak, så er det ministeren.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: Nu vil jeg gerne lige slå juraen fast en gang til. Man kan jo undre ... Thomas efter din indledning, at jeg stadig er på fri fod.

... ja ...

Beskæftigelsesminister: Men det kan jo være, der står nogen uden for døre her, når jeg nu kommer ud ... men ...

... justitsministeren ...

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: ... ja, o.k. – jamen vi kan jo gå sammen.

Jeg vil godt lige sige omkring juraen i det her. Der er hjemmel i sygedagpengelovens paragraf 4, der er lavet aftaler med kommuner. Vi havde oprindeligt forestillet os, det var et begrænset antal kommuner, men der var mange kommuner, som var meget interesserede i at komme med i forsøget, og derfor blev det 17, og jeg tror oven i købet, der er endnu flere kommuner, der har udtrykt ønske om at komme med i det her, men som så ikke er blevet omfattet af forsøget. Så der er hjemmel i sygedagpengelovens paragraf 4 ... 80, der er hjemmel i lov om aktiv beskæftigelsespolitik, paragraf 116. Der er så sket den fejl, at i forsøgsbekendtgørelsen, som skal udstedes i de her tilfælde, der har man ikke henvist til sygedagpengelovens paragraf 80, men det ændrer jo ikke ved den kendsgerning, at der er hjemmel i paragraf 80, og derfor så ændrer vi nu forsøgsbekendtgørelsen på det her område. Det er den ene ting omkring juraen.

Den anden ting omkring juraen, er sanktioneringen. Og det er jo altså sygedagpengeloven – den nuværende sygedagpengelovs paragraf 21 stk. 1, der handler om, hvornår retten til sygedagpenge bortfalder. Og det er dén, der bliver benyttet. Der er ikke særlige regler i forsøget for, hvornår sygedagpenge bortfalder. Men det gør de altså i de tilfælde, hvor man ikke vil deltage ... uden rimelig grund undlader at deltage osv. Der har vi jo også hele klagesystemet, så hvis man har været ude for det, jamen så kan man klage og få det pådømt. Så med hensyn til juraen, så kan jeg berolige alle, at det er ikke den nye lov, der legitimerer det, vi gør. Det forsøg her er hjemlet i den nuværende sygedagpengelovs paragraf 80, den nuværende lov om aktiv beskæftigelsespolitik paragraf 116 og sanktionerne i den nye ... i den eksisterende sygedagpengelov paragraf 21 stk. 1.

Så vil jeg også godt sige nærmere – altså jeg vil så gentage – hele formålet med vores interesse for sygedagpengeloven, det er at få hjulpet folk hurtigere.

I dag er det sådan, at der går jo temmelig lang tid, før nogen begynder at tage sig af de syge. Det er jo først, når arbejdsgiverperioden er udløbet, at der går meddelelse til kommunen i forbindelse med refusion, at den pågældende er syg. Der går så en periode inden, man får berammet, hvornår den syge så kan komme op til kommunen, tale med kommunen. Så er vi otte uger henne, før der i realiteten sker noget. Der har ambitionen jo været at rykke det her frem, og derfor har vi nu fået det rykket frem til efter fire uger, sådan så man hurtigere kan komme i gang med at hjælpe den syge.

Og det er jo ... baggrunden er jo de sørgelige kendsgerninger, at der er en kæmpe udstødning af syge fra arbejdsmarkedet, og det er jo så dét, vi skal undgå. Og jeg vil gerne sige igen – det er ikke sådan i alle tilfælde, at det er bedst ikke at gøre noget. Hvis det er ryglidelser, så er det bedst, at der er nogen, der går ind og gør noget på et tidligt tidspunkt, og at man ikke bare lægger sig hjem på sofaen. Og derfor er hele formålet at rykke hurtigere sammen om den syge. Og heldigvis anerkendes det jo også af arbejdsmarkedets parter. Det er jo dem, der mærker udstødningen fra arbejdsmarkedet, og så skal vi kæmpe bagefter med alle mulige ordninger for at få folk ind igen. Det allerbedste er jo, hvis man kan bevare tilknytningen til allerhelst til sin egen arbejdsplads.

Så da jeg så de artikler i Kristeligt Dagblad, så synes jeg jo heller ikke, at det var munter læsning. Der er så sket en fejl på Bornholm, som sendte nogle af de her breve i modstrid med det, der stod i forsøget, og det er så blevet rettet op. Og jeg har været ude at tale med Kræftens Bekæmpelse, og jeg er blevet klar over, at i de skrivelser, som man skriver til syge mennesker, der må jeg jo også erkende, at når jeg ser teksten, så gør man rimeligt meget ud af retssikkerhedslovens bestemmelser om, hvornår man kan risikerer hvad som helst, og hvad ens pligter er. Og der siger man, at det er ikke en hensigtsmæssig måde, at disse breve er udformet på. Et forkert ... et komma kan udløse angst osv. hos alvorligt syge mennesker. Og det skal vi selvfølgelig tage hensyn til. Og derfor har vi så også en proces kørende nu, hvor vi ser på, hvordan er korrespondancen så til syge mennesker. De allerfleste tilfælde ... nu skal vi jo lige huske på, der er en 700.000-800.000 sygedagpengesager om året. I de allerfleste tilfælde, der går det jo meget, meget glat. Og på det skema, der indsendes til kommunen, der vil man jo allerede ... der vil sagsbehandleren jo allerede dér kunne se, hvad det er ... et brækket ben ... undersøgelse for cancer osv. Så sagsbehandleren ved jo også, hvad diagnosen er. Det ved arbejdsgiveren ikke, men det er jo klart, at hvis man skal hjælpe folk, så ved man jo også, hvad det er. Og derfor opstår der jo ikke noget i langt hovedparten af sagerne.

Så ... men i lyset af, at der så var de sager i Kristeligt Dagblad, så valgte jeg jo at tage kontakt med Kræftens Bekæmpelse, og der har vi jo så lavet de ændringer, som jeg har redegjort for her, at man kan sætte det på standby osv. Jeg vil så også godt sige, at nogle gange kan man jo så ikke ... i alle systemer kan der jo opstå fejl. Og det er jo ikke alle, der ved, hvis der er gået 12 uger af en sygdom, at den pågældende så er på hospitalet igen – altså, det skal selvfølgelig undgås. Men det ... og det skal man gøre alt, hvad man kan, i kommunerne for at undgå.

Så vil jeg godt sige lidt nærmere om, hvad er det så, forsøget rent faktisk går ud på. Det planlagte antal deltagere i forsøget, det er 2.663. Deltagerne udtages efter fødselsår, således at personer født i ulige år indgår i deltagergruppen, og personer født i lige år indgår i en kontrolgruppe.

Tal fra den 10. marts 2009 viser, at der var 1.203 deltagere i forsøget. 1.018 deltagere har fået en intensiv indsats, mens 185 har været for syge til at deltage i denne indsats. Det betyder, at 35 % af det stipulerede deltagerantal nu er nået.

Indsatsen i forsøget her tilrettelægges ud fra den enkeltes forudsætninger, den enkeltes behov, den enkeltes helbredstilstand og den enkeltes ressourcer.

Syge kan derfor friholdes fra at deltage af følgende grunde: Hvis behandling er en hindring, hvis en sag om førtidspension er påbegyndt, hvis den syge er i terminalstadiet – altså alvorlig syg, hvis den syge har graviditetsbetingede sygdomme. Og derudover er der på baggrund af jobcentrenes tilbagemeldinger foretaget nogle mindre justeringer. Sygemeldte med fast behandlings- og genoptræningsplan, som jeg sagde før, Fast plan for tilbagevenden til job – fritholdes fra forsøget, og herudover, så kan kommunen i særlige situationer vælge, at en samtale sker pr. telefon.

Den hidtidige praksis viser, at der i betydelig grad tages hensyn til, at behandling kan være en hindring for at deltage.

I alt er 185, svarende til en andel på 15 %, friholdt fra en intensiv indsats.

Og indsatsen består, som jeg også sagde tidligere, i at arbejde for en gradvis tilbagevenden til arbejdet, at man kan komme i virksomhedspraktik, at man kan få vejledning og opkvalificering. Man kan komme i løntilskudsordning, og man kan få enkeltstående forebyggende og afklarende tilbud, fx i form af tilbud om motion, kostvejledning, psykolog og håndtering af egen situation.

Gradvis tilbagevenden sker efter sygedagpengeloven, og de øvrige tilbud gives efter beskæftigelseslovgivningen.

Gradvis tilbagevenden går forud for andre tilbud og kan evt. kombineres med forebyggende og afklarende tilbud, fx i kombination med et motionstilbud.

Den sidste opgørelse fra 10. marts viser, at indsatsen primært består i delvis raskmelding og tilbud om forebyggende og afklarende karakter.

Opgørelsen viser, at der var 289 raskmeldinger, 285 deltagere var i forebyggende og afklarende tilbud, 82 deltagere var i virksomhedspraktik eller tilbud om vejledning og opkvalificering, men heraf var hovedparten altså i virksomhedspraktik, og ingen af deltagerne modtog tilbud om løntilskud. Det er pr. 10. marts status om de her ting.

Når hr. Eigil Andersen så spørger, om jeg er tilfreds med arbejdet. Så må jeg sige – ja, det er jeg. Jeg beklager selvfølgelig, at der manglede henvisningen i forsøgsbekendtgørelsen til hjemlen i sygedagpengelovens paragraf 80, men det retter vi jo nu i den nye forsøgsbekendtgørelse, og så håber vi at have skabt klarhed over de her ting.

Og jeg vil gerne understrege igen, der er intet her, der er ikke er lovhjemlet. Det er ikke sådan, at vi tager forskud, som det er blevet antydnet, på den nye dagpengelov, fordi både hjemmel og sanktioner

eksisterer i den eksisterende lovgivning. I den ny lovgivning, der får vi jo så alle – og endnu flere muligheder – for at hjælpe de pågældende.

Tak.

Knud Kristensen: Ja tak, så er det Jens Vibjerg, værsgo!

Jens Vibjerg: Tak. Det er egentlig lidt utroligt, at den her forsøgsordning kan give anledning til så meget debat, når det er sådan, at ... som ministeren siger, at der er helt klar lovhjemmel. Dét, at den enkelte medarbejder kommer til at give en forkert henvisning, det er vel ... altså det er jo menneskeligt at komme til at lave det. Det, der betyder noget, det er, at der er en hel klar lovhjemmel.

Så vil jeg godt sige, vi oplever jo verden forskellig åbenbart. Det var Leif Lahn, der siger, at når han har kontakt med jobcentrene, så ryster de på hovedet af de her ting. Jeg må sige, at når jeg har kontakt med jobcentrene, det har jeg tit, og medarbejderne i jobcentrene, politikerne i udvalgene – så siger de jo, at det er jo den helt rigtige vej at gå. Så sent som i sidste uge besøgte jeg et stort jobcenter ... med en socialdemokratisk ledet kommune med en socialdemokratisk formand for jobudvalget, som meget, meget gerne ville have været med i forsøget her – så gerne, at de satte det i værk uden at have fået tilladelse til at være med i forsøget. Og det gav selvfølgelig lidt problemer, så de måtte jo lige til at rulle lidt tilbage. Men det siger bare lidt om, at begejstringen for at tage hånd om mennesker, den trives ude i jobcentrene, og det bringer mig så over i det næste her, og spørgsmålet til ministeren – er det simpelthen ikke et spørgsmål om grundlæggende menneskesyn, når venstrefløjens anført af enhedslisten, suppleret af SF, lytter jeg mig til, har den opfattelse, at bare vi giver folk en ydelse, så er det helt fint at lade dem sejle i deres egen sø. Så er det lige meget, hvor de ender henne, hvor for Venstres opfattelse – og det er jeg sikker på, at det klart deles af ministeren, det er jo også det, at der deles af arbejdsmarkedets parter – LO – det er jo derfor, de er med i den aftale om sygefravær – at vi skal tage hånd om mennesker, når de bliver syge, så vi kan hjælpe dem tilbage til arbejdsmarkedet i alle de tilfælde, hvor der er mulighed for det, fordi det betyder meget i forhold til – for mange mennesker – hvor langt sygefraværet bliver – hvor godt, man har det i den periode, og om man i det hele taget vender tilbage til arbejdsmarkedet, frem for at ende på en livsvarig offentlig forsørgelse. Så er det ikke simpelthen et spørgsmål om grundlæggende menneskesyn?

Knud Kristensen: Tak. Så er det Bent Bøgsted!

Bent Bøgsted: Ja tak til ministeren. Når man ser på forsøg, så vil jeg selvfølgelig også konstatere, at forsøg har været med til en stor udvikling på alle områder – uanset hvad det er, så er det forsøg, der

er basis for en udvikling. Men et forsøg, det skal selvfølgelig også være lovligt ... på lovlig grund. Og det var dét, der fremgik fra starten af, at der var meget usikkerhed, om det var på lovlig basis, at forsøget blev lavet. Jeg kunne så også forstå på ministerens forklaring, at det har ministeren taget hånd om at sikre, at det er inden for lovens rammer, at forsøget kunne laves. Men dét, der bekymrer mig mest, det er ikke så meget, at der bliver lavet et forsøg, for jeg synes i bund og grund, at forsøg, det er godt. Men problemet, det er, hvis der er nogen, der mister deres sygedagpenge på grundlag af et forsøg og ikke på grund af eksisterende lovgivning, så synes jeg, vi har et problem.

Og ministeren var lidt inde på tidligere med, at der var fem personer, der havde mistet deres sygedagpenge. Og i den forbindelse, så vil jeg godt høre ministeren om, om ministeren kan garantere for, at det ikke er på grund af forsøgsregler, at de har mistet sygedagpenge, men alene på grund af gældende lovgivning. Fordi når man ser på dét, der lå i forsøget og så de nye regler. Der har vi allerede ændret på de nye regler vedrørende hvor mange timer, man skal være i aktivering ... med lægen kan melde fra, men det lå jo ikke i forsøget, da det startede op ... det var på baggrund af ... som sygefraværsløst ... det var ... i første omgang. Men efterfølgende er der jo blevet ændret på de her to punkter. Og så er det bekymrende, hvis nu at man kan sige, at der så er nogen, der mister deres sygedagpenge på grund af forsøg og ikke efter gældende lovgivning – og måske ikke engang efter den lovgivning, vi skal til at behandle på fredag. Det er dér, hvor jeg synes, at det er bekymrende, og at vi skal se på, hvad er det egentlig, der sker dér, fordi altså – hvis det er efter gældende lovgivning, at de mister sygedagpengene, så er der jo ikke noget at komme efter dér, men at stille folk ind i et forsøg og så sige, at man kan miste sygedagpengene på nogle regler, som ikke er eksisterende i loven, det er et problem, men jeg har ligesom kunnet forstå på ministeren, at ministeren ikke mener, at det er tilfældet. Men kan ministeren garantere for, at der ikke er nogen, der har mistet sygedagpenge på det grundlag?

Knud Kristensen: Ja tak. Og så har jeg givet mig selv ordet, og det er jo, at de mange spørgsmål, der allerede er stillet, der er jo mange spørgsmål endnu, men før, man får tanken om at gennemføre sådant et forsøg som de her, kender man så til omfanget af de allerede opståede aftaler, der ligger i virksomhederne igennem de seneste mange, mange år, hvor der netop er indgået en række aftaler med sygemeldte, som har fundet frivillige løsninger med virksomhederne. Og kender man resultatet af, hvor gode de forløb, de rent faktisk har været. Hvor den sygemeldte, som ellers skulle have været friholdt fra arbejdsmarkedet, men får tilknytning til virksomheden og får tilknytning til sine kolleger gennem et helt eller et kortere arbejdsliv – hvor gode resultater, der er ud af det. Og hvis ikke, at der findes det omfang – kunne man så undersøge, hvor gode resultater man faktisk allerede havde haft – inden man sætter forsøget i gang.

Så er det ministeren til besvarelse, værsgo!

Beskæftigelsesministeren: Jeg vil lige tage fat i Bent Bøgsteds spørgsmål. Altså alle her, hvis de bliver sanktionerede, bliver sanktionerede i henhold til den gældende lovgivning i paragraf 21 stk. 1

i sygedagpengeloven. Og der bortfalder retten til sygedagpenge, hvis 1) Den syge ikke deltager i nødvendig lægebehandling eller mod lægens eller kommunens opfordring afviser at deltage i hensigtsmæssig optræning for at genvinde arbejdsevnen. 2) Forhæler helbredelsen. 3) Uden rimelig grund undlader at deltage i kommunens opfølgning efter kapitel 6.

Og en væsentlig pointe her, det er jo, at efter nr. 1 – altså det her, at man ikke deltager i nødvendig lægebehandling, der mister man sygedagpengene, indtil man begynder at medvirke, altså det er en så længe-sanktion, der er dér. Efter nr. 3 – altså hvis man uden rimelig grund undlader at deltage i kommunens opfølgning efter kapitel 6, så mister man helt retten til sygedagpenge.

Og altså – sådan er reglerne, sådan bliver sygedagpengemodtagere sanktionerede i dag, når de ikke deltager i forsøget, og efter de regler bliver de sanktioneret, når de deltager i forsøget. Så på det punkt er juraen helt klar.

Til Knud Kristensen vil jeg sige, jeg ved ikke, om man har et overblik over, hvad der gøres på de enkelte virksomheder, men jeg vil bare sige, at hvis man på en virksomhed har fundet en løsning, der hjælper den syge til at bevare tilknytningen til arbejdspladsen, så er jeg da helt givet sikker på, at det vil en kommune da arbejde ud fra det grundlag, ellers ville man jo være ... ja, nu ved jeg ikke, hvad man skal sige, men det ville da være tosset ikke at benytte sig af den gode vilje, der så måtte være i en virksomhed. Men jeg skal undersøge hjemme i huset, om man ved, hvad der findes af erfaringsopsamlinger på de her områder.

For så vidt angår dét, Jens Vibjerg siger, så deler jeg fuldt ud den opfattelse, at det er jo mærkeligt at sidde og høre på her, at der er kritik mod, at man vil prøve at hjælpe de syge tilbage på arbejde. Hvilken interesse skulle nogen ministre, skulle noget menneske have i at forværre situationen for en kræftramt person. Hvilken interesse skulle man have. Altså det forekommer mig fuldstændig ude i hampen at skulle sidde og lytte på sådan noget. Hvordan skulle man have en glæde af, at folk, der ikke kan arbejde og så oven i sige – ha, ha, ha – altså, tankegangen er jo fuldstændig forrykt, og derfor er man jo nødt til at se på, hvordan hjælper vi mennesker tilbage. Og det kan godt være, at venstrefløjen her i Folketinget ikke er bekymret for, om folk bevarer tilknytningen til arbejdspladsen, og der er jeg jo fuldstændig enig med det hr. Jens Vibjerg siger, at Enhedslistens ambitioner går jo altid til, at folk jo bare får en pose penge, og så er der ingen, der skal gøre noget for den. Men det er en forkert tilgang til løsningen af de her ting. Dét, der er det rigtige, er, at vi tager hånd om menneskers problemer, at vi laver systemer, der gør, at den syge, virksomheden, sagsbehandleren, lægen, fagforeningen – alle rykker sammen om at prøve at finde en ordening på de her området. Og det er mig fuldstændig ubegribeligt, at jeg skal sidde og høre al det snak, der kommer der, som hvis vi tog det for pålydende, så skulle vi bare lade folk gå. Det kan da ikke være rigtigt, at vi kan se forskningsresultater ... at man skal gå ind og hjælpe med ryglidelse, at man ved visse psykiske sygdomme, der er dét at bevare tilknytningen til arbejdspladsen vigtig, at vi ikke gør alt, hvad vi kan på de her punkter. Så er jeg da ærgerlig over, at der opstår sådan nogle sager, som Kristeligt Dagblad kunne bringe. Og jeg kan også høre, at nogen her kan berette nogle tilsvarende historier. Det er da ærgerligt, og det skal vi så forebygge. Men det har vi jo så også taget højde for i vores lovforslag, hvor man nu kan lave timeout på det her punkt. Men at skulle sidde og høre på, at

vi er ude på at genere de syge, det er simpelthen barokt. Vi har drøftet det med arbejdsmarkedets parter, med alle organisationer – alle er skræmt over, hvor stor udstødningen fra arbejdsmarkedet er bare efter otte ugers sygdom. Og det er jo sådan set dét, vi prøver at gøre noget ved. Men konservatismen, den er jo stor. Men ikke desto mindre, så må jeg sige at ...

... nej, det skal du ikke ...

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: ... men altså, det er ufatteligt, at man skal sidde og høre på, at det alle kommunerne efterlyser ... og det er jo også det, vi hører, der er mange flere, der gerne ville være med i det her, fordi alle har erkendt, at vi skal gøre noget. Jeg tror ikke, man kan komme ud i en kommune, uden at sygefraværet er højt på dagsordenen, og at man er villig til at gå langt for at klare de her problemer. Så jeg kan jo glæde mig over, at den lovgivning, vi nu kommer på plads med, at den viser den rigtige vej i behandlingen af det her, og jeg håber, at vi kan undgå, at folk bliver udstødt fra arbejdsmarkedet.

Knud Kristensen: Ja tak, så er der et spørgsmål fra Lennart, værsgo!

Lennart: Ja tak. Jeg tror, jeg vil vente med forhandlingerne om den kommende lov til på fredag og så droppe den del om, hvorvidt man skal være efter syge eller ej. Fordi det var så ikke så meget dét, mit spørgsmål gik på ... ja vil gerne følge lidt mere op på det – selve lovligheden, at man har et forsøg kørende, eller dét, at det i det hele taget er i gang. Altså jeg har jo egentlig en opfattelse af, og det tror jeg, ministeren er enig i, at Danmark styres af Folketinget ved lovgivning, og formentlig ikke ved, at der sidder nogen folk i et trepartsforhandling og laver nogle aftaler, sådan må det vel være.

Vi har en proces i Folketinget, der er lovgivningen, beslutningsforslaget fremsættes, der er høring, og så er der en proces efterfølgende med forhandling i Folketinget og her i udvalgene. Det må vel være sådan, at tingene skal foregå.

Jeg er ikke overbevidst om af dét, jeg har hørt, at der ikke er hjemmel ... at der er hjemmel overhovedet til at lave de forsøg, der kører.

Og dét, jeg ikke kan forstå, det er, at hvordan man kan synes, det er fint alt sammen. Der er skiftende begrundelser, henvisninger til forskellige paragraffer i forhold til lovligheden, i forhold til at lave forsøgene. Og det er jo også klart, det har vi også kunnet høre her, at eftersom der ikke er nogen klar lovgivning, der er ikke nogle klare regler for, hvordan man skal lave de her forsøg, så er der også en tilfældig behandling af den syge i jobcentre, som så har til følge, at der er mennesker, der er kommet i klemme – det er så de historier, vi har hørt om, dvs. grundlaget er ikke i orden.

Jeg skrev for mig selv her, hvorfor laver man forsøg, når vi ved, at der kommer en lov ... eller ... hvorfor kommer loven nu, når nu der kører et forsøg? Det er jo lidt underligt og sige, nå o.k., det er da også ... det kan være godt med et forsøg. Man kan jo også godt have forsøg som en del af loven. Altså jeg sad lige og kiggede på loven før. Der er det jo helt klart, at man har en ... en del af loven, det er, at der skal køre et forsøg, der handler om afklaring og fastholdelse, det kører i tre år, det er en del af lovteksten. Hvorfor i alverden kunne man så ikke, hvis man havde ønske om, at der skulle laves forsøg på området, så lave det som en del af lovgivningen, når nu man vidste, at loven er på vej – og så udsætte forsøget til at blive en del af loven eller også vente med at lave lovgivningen til, at forsøget var blevet gennemført på en ordentlig lovlig måde.

Tak.

Knud Kristensen: Ja tak, og så Line Barfod. Værsgo!

Line Barfod: Jeg kan jo godt forstå, at ministeren forsøger at gøre det her til sådan en eller anden meget følelsesladet debat og forsøger at skyde os andre i skoene, at vi ikke ønsker at hjælpe mennesker. Jeg vil bare gerne sige – hele mit arbejdsliv, al den erfaring, jeg har, handler om, hvordan giver man den fornødne økonomiske tryghed, så de har et overskud til faktisk at være en del af fællesskabet og helst også en del af arbejdsmarkedet, fordi min erfaring er, at alle mennesker har et enormt stærkt ønske om, at de gerne vil være en del af et arbejdsfællesskab, de vil gerne være sammen med andre mennesker. Men min erfaring er også, at hvis man ikke har til husleje og til mad, hvis man hele tiden er dybt bekymret for, at man selv og ens børn ender bogstaveligt talt på gaden, så er det meget svært at have overskud til at gøre noget ved de sygdomsproblemer, man har. Og derfor er det så afgørende, om man har trygheden i forhold til at kunne bevare sin bolig og i forhold til at købe mad til sine børn. Plus det, at for en række sygdomme er det altså afgørende, at man får noget mad – og helst også noget ordentligt mad. Jeg har mødt mennesker, der er blevet syge af at være på nogle af de lave ydelser, og som har fået deres sygdom voldsom forværret af, at de ikke har haft råd til at købe ordentlig mad. Men altså, vi er fuldstændige enige om, at der skal gøres en indsats for at hjælpe mennesker. Dét, vi er uenige om, det er to ting – det ene er indholdet, hvorvidt tror vi på, det hjælper, at man truer folk med at tage indtægtsgrundlaget fra dem og i nogle tilfælde også rent faktisk tager indtægtsgrundlaget fra dem, så de ender på gaden. Jeg tror ikke på, at det er den måde, man hjælper folk på. Og det er min erfaring, at det ikke hjælper, men at man tværtimod skal komme med tilbud og støtte og hjælp, og så vil folk gerne tage imod det. Jeg har meget svært ved at forestille mig de mennesker, der ikke ønsker at blive raske. Jeg har ikke mødt dem endnu, og derfor tror jeg på, at man skal komme med hjælp og tilbud, og det er der ingen af os, der er uenige om. Det er tvangen, der er uenigheden.

Det andet, det er så spørgsmålet om juraen. Og der har ministeren ikke svaret på de spørgsmål, jeg har stillet. Mit første spørgsmål, det var, mener ministeren, at man i et demokrati skal have en klokkeklar hjemmel før, man kan tage folks indkomstgrundlag fra dem. En klokkeklar hjemmel –

altså ikke noget, som man hele tiden ændrer forklaring på, som vi blandt andet har hørt i P1's orientering og også nu fra ministeren, hvor det skifter hele tiden. Og der vil jeg gerne sige til hr. Jens Vibjerg – jeg har det sådan, at lovgrundlag og bekendtgørelsen, det er ikke noget, man kan tørre af på en enkelt embedsmands fejl. Det er ministerens ansvar, at regelgrundlaget er i orden. Det er ikke noget, som der bare er en enkelt kontorassistent, der sidder og skriver uden, at der er nogen kvalitetskontrol. Så er vi i hvert fald langt ude, sådan tror jeg heller ikke på, det er i ministeriet. Det er ministerens ansvar, at man sikrer sig, at der er en klokkeklar hjemmel, før man går ind og tager lovgrundlaget for folk, er min opfattelse, og det vil jeg altså gerne høre ministerens om.

Jeg synes, det er meget underligt, at man fra regeringens side mener, at man kan regere på denne her måde med, at bare man har et flertal bag sig, så har man ret til at bestemme, hvordan tingene skal være – uanset om man har lovgivning på det eller ej.

Thomas Adelskov henviste til Tamil-sagen. Man kan også gå lidt tilbage i Venstres historie og sige, Venstre havde jo ... ja, Stein Bagger har ikke så meget med lovgivningen at gøre, men Venstre havde jo i høj grad en væsentlig del af sin historiske baggrund i kampen mod Estrup og provisorietiden, hvor Venstre dengang stod fast på, at lovgivning skulle altså vedtages i Folketinget med et flertal. Det vil jeg gerne høre, om ministeren stadigvæk mener, at det er afgørende for Venstre, at den måde, man regerer på, det er med hjemmel i lovgivningen, der er vedtaget af et flertal i Folketinget og ikke bare, hvad man synes man kan gennemføre, det er noget, vi normalt mener hører hjemme i en bananrepublik.

Og mit tredje spørgsmål er så det her med, hvordan kan man sige, at det er et forsøg, man gennemfører med henblik på at overveje lovændringer, som jo er ministerens argument for, at det her ikke er i strid med Menneskerettighedskonventionen. Der er ministerens argument, det er et forsøg med henblik på at overveje lovændringer. Hvordan kan man bruge det argument, når man samtidig er i fuld gang med at lave den lovændring, man siger, man skal finde ud af ved hjælp af forsøget. Det forstår jeg simpelthen ikke, og derfor kan jeg ikke forstå, ministeren mener, man har ryggen fri i forhold til Menneskerettighedskonventionen.

Så har jeg et fjerde spørgsmål, og det handler om forholdet til Folketinget. Jeg har stillet en række spørgsmål, da denne her sag, den kom op, som vi ikke har fået svar på endnu, selvom vi har bedt om at få svar inden samrådet. Og jeg kan jo se, ministeriet har lavet notater på meget af dét, jeg har spurgt til – blandt andet forholdet til Menneskerettighedskonventionens spørgsmål om, hvor mange, der er omfattet osv., det har ministeriet kunnet lave notater på, men man har ikke været i stand til, eller ikke ment, det var vigtigt at besvare et spørgsmål fra Folketinget. Er det udtryk for, hvordan ministeren mener, at forholdet til Folketinget skal være, at man ikke behøver at besvare spørgsmål fra folketingsmedlemmer, når bare man har et flertal bag sig. I denne her sag er man så ikke engang sikker på at have flertal, vi mangler stadigvæk at høre, hvad Dansk Folkeparti ender med at mene, om man fra Dansk Folkeparti fastholder, at der skal være lovhjemmel, eller om man mener, ministeren bare kan køre uden lovhjemmel.

Til sidst vil jeg så bare høre i forholdet i forsøget. Ministeren bliver ved med at sige i forhold til nogen grupper, ved vi, at det er en god ide med træning osv., det er jeg enig i, og det mener jeg er

rigtig godt til nogle grupper. Men når vi så i Ringsted kan se, at dét, man har lavet der, det er, at samtlige 100, der er omfattet af forsøget, der går den tvangsaktivering, de får, ud på, at de skal i fitnesscenter. Hvor meget er der så af individuel hensyntagen og vurdering af, hvad der skal til i den enkelte sag, og hvor meget er det, at det bare handler om at tvangsaktivere folk, og at der er et privat firma – en privat aktør, der skal tjene nogle penge på den tvangsaktivering.

Knud Kristensen: Ja tak, så er det Lone Møller!

Lone Møller: Ministeren siger nok så nonchalant, er der nogen, der kan forestille sig, at regeringen er ude på at forværre situationen for en alvorlig syg person. Det kan jeg godt garantere ministeren for, det er der mange, der forestiller sig. Og det er blandt andet de mennesker, der får frataget deres forsørgelsesgrundlag. Jeg kunne komme med stribevis af eksempler, det skal jeg undlade at gøre her. Men de synes i hvert fald bestemt ikke, at de får nogen hjælp, så det er der mange, der mener.

Dét, jeg bad om ordet for, det var, at jeg fik ikke svar på mit spørgsmål om lægernes tavshedspligt, hvordan den spiller ind. Og så siger ministeren, han ikke kunne svare på, hvad det vil koste, at man nu skal til at ringe til læger i tide og utide fra jobcentrene. Det skal jeg nok bede om skriftligt, men ministeren siger, at en intensiv indsats koster penge. Mener ministeren, at det er en intensiv hjælpende indsats for den syge, at vi nu skal til at bruge rigtig mange penge til at honorere lægerne, som skal afgøre, hvis en jobcentermedarbejder er lidt i tvivl om, den syge skal i aktivering eller ikke aktivering.

Knud Kristensen: Ja tak, så må ministeren svare, værsgo!

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: Tak, nu er det selvfølgelig mange år siden, jeg tog min juridiske embedseksamen, men jeg vil da gerne her sige, at selvfølgelig skal alt, hvad en minister foretager sig, have hjemmel i lovgivningen. Lovgivningen vedtages af Folketinget, og hvis det fremgår af den lovgivning, der er vedtaget af Folketinget, at ministeren kan gøre noget, jamen så kan ministeren gøre det. Og det er jo lykkeligvis dét, der er tilfældet i denne her sag – nemlig, at der i den eksisterende sygedagpengelov, som er vedtaget med et flertal i det danske Folketing, der er dér i paragraf 80 en forsøgshjemmel. Det er også sådan, at i lov om aktiv beskæftigelsesindsats paragraf 116, som er vedtaget af et flertal i det danske Folketing, der er dér en hjemmel til at lave forsøg. Så på baggrund af det, så er der helt klart juridisk hjemmel til det her.

Så skal der, når man laver et forsøg, laves en forsøgsbekendtgørelse, og der må jeg jo erkende, som jeg har gjort her, at der har man glemt henvisningen til paragraf 80 i sygedagpengeloven, men det betyder jo ikke, at der ikke er hjemmel til forsøget, fordi den hjemmel findes i sygedagpengelovens

paragraf 80, men for klarhedens skyld, så ændrer vi selvfølgelig nu forsøgsbekendtgørelse sådan, at det også fremgår, at hjemlen er i sygedagpengelovens paragraf 80.

Så vil jeg meget gerne korrigere en misforståelse, som jeg kan høre, Line Barfod har. Dette forsøg går ikke ud på, hvad der sker, hvis man tager penge fra folk. Det er sådan set ikke dét, forsøget går ud på. Dette forsøg går ud på at hjælpe mennesker med nogle aktive tilbud tidligere, det er dét, forsøget går ud på.

Det med sanktioner, har ikke noget med forsøget at gøre, der er ingen særskilt sanktionsbestemmelse i bekendtgørelsen, men den henviser til den almindelige sygedagpengelovs paragraf 21 stk. 1, hvoraf det fremgår, at hvis man ikke deltager i den nødvendige lægebehandling osv., som jeg redegjorde for før, så det er en stor misforståelse, hvis nogen tror, at forsøget går ud på, hvad sker der, hvis vi tager forsørgelsesgrundlaget fra mennesker.

Af de 1.203, der har deltaget i forsøget, kan jeg her i mit papir jo se, at der er fem, der har fået taget sygedagpengene. Nu ved jeg ikke i relation til en, to og tre, men noget af det er en så længe-sanktion, indtil man optager behandlingen, og noget i stykke 3 eller punkt 3 er jo, hvis man uden rimelig grund undlader. Men der er altså fem, så man kan sige, forsøget består faktisk ikke i at tage forsørgelsesgrundlaget fra folk, det følger de helt almindelige bestemmelser i sygedagpengeloven, og for mig, synes jeg, helt rimelige sanktionsregler, fordi hvis man modarbejder helbredelsen, hvis man ikke vil gå til lægen, hvis man ikke vil deltage i behandling, eller hvis man uden rimelig grund undlader at møde frem – jamen, så skal der da være en sanktion på de her områder, det er da klart, der skal være det. Fordi man må jo også selv bidrage aktivt til, at man kan vende tilbage på arbejdsmarkedet.

Så jeg kan sige, at mit forhold til Folketinget, det er, at Folketinget er de øverste til at vedtage love og de eneste til at vedtage love, og dét, en minister skal gøre, det er at holde sig inden for gældende ret, og jeg har den store glæde at kunne meddele udvalget, at jeg har holdt mig inden for gældende ret, så derfor er der ikke det store problem på det her område.

Så vil jeg sige til Lone Møller, jeg vil meget nødig udtale mig om lægers tavshedspligt, men jeg tror ikke, den omfatter en tilkendegivelse af, om den pågældende kan komme til en samtale eller ikke kan komme til en samtale. Det, vil jeg tro, er helt klart, at en læge kan sige dette. Det er jo ikke tanken, og nu vil jeg altså gerne sige, at af de mange hundredtusinde sygedagpengesager, vi har om året, så er de her tilfælde jo heldigvis de færreste. Men selv for kræftramte, vil jeg gerne sige, er Kræftens Bekæmpelse enig i, at vi skal foretage bestræbelser på at bevare deres tilknytning til arbejdsmarkedet. Så er der dem, der er meget hårdt ramt, og der tror jeg de fleste af os kan sige, at der er det nok ikke særligt hensigtsmæssigt at begynde at ... Eigil nævnte jo også et eksempel på, hvordan en sådan samtale kan så – rent faktisk – bidrage til at forværre den pågældendes tilstand. Og det er jo dét, vi så nu har præciseret helt klart i loven og i lovens bemærkninger, og det vil jo også fremgå til de enkelte jobcentre.

Ja.

Knud Kristensen: Ja tak, så er det Morten Østergaard, værsgo!

Morten Østergaard: Ja, altså spørgsmål omkring lovlighed i sidste ende må jo så afgøres ved domstolene, hvis nogle af de fem, der har mistet deres sygedagpenge, de skulle få lyst til at få det afprøvet, det kan man jo diskutere op og ned ad stolper. Men jeg synes ... jeg vil egentlig bare bede ministeren om i forhold til det første samrådsspørgsmål – om at redegøre for nogle af de ændringer, der er lavet i lovforslaget, siden det blev sendt i høring og efter forhandling med forligspartierne, hvor der jo blandt andet er sikret, at hvis den indsats, der bliver forslået fra kommunens side, at hvis den er ... hvis den sygemeldte føler, at det er en indsats, som er i konflikt med det forløb, man er i, ja så kan man altid forlange, at ens læge bliver inddraget, og det er bare for at sige, at hvis så lægen kommer frem til, at det er fuldstændigt rigtigt, at det er ikke en klog ide, man har fået dér, ja så er der altså rimelig grund i forhold til ikke at deltage. Og dertil kommer jo, at vi i øvrigt i bred enighed i Folketinget jo har fremsat ... lavet andre forsøg tilbage til arbejderforsøg, som trækker på samme viden og ide, som ligger i det lovforslag, der nu er fremsat om, at det rent faktisk virker at gøre en indsats, når man arbejder sammen – arbejdspladsen, kommunen selvfølgelig, sundhedsvæsenet – for at hjælpe den syge tilbage på arbejdsmarkedet.

Og det andet, det er i forhold til diskussionen omkring kommunernes muligheder. Dels dét, at vi har sørget for, at kommunerne kan telefonisk følge op, hvis folk er ... hvis det er sådan, at man er raskmeldt inden for få uger efter, at man skulle til samtale – ja, så kan man altså nøjes med at gøre det pr. telefon, så man ikke ulejligere folk, som er på vej tilbage – og måske endnu vigtigere, at det ikke længere er sådan, at kommunerne skal dokumentere, hvorfor deres vurdering er faldet ud til fordel for en mindre indsats, men at de bare skal redegøre for den vurdering i sagen. Altså de her tre elementer med, at i sidste ende kan den sygemeldte altså forlange sin læge inddraget, hvis man ender med at være konflikt – nu skulle det jo gerne være en samtale, der har en eller anden form for positivt udgangspunkt, men hvis det ender med at være en konflikt, så kan man altså drage ... ønske sin læge inddraget. Kommunerne skal bare ... skal redegøre for deres vurdering, men ikke dokumentere den. Og så kan man altså i øvrigt telefonisk følge op på dem, hvor det ikke giver mening at lave denne her indsats og må prioritere den dér, hvor den gør gavn.

Knud Kristensen: Thomas Adelskov.

Thomas Adelskov. Ja tak. Indledningsvis, så vil jeg sige, at jeg er glad for, at ministeren ikke forsøgte at benægte eller afkræfte den udlægning, jeg havde for baggrunden af det lovforslag, der ligger omkring sygefravær fra 2005 og den måde, som vi dengang behandlede lovforslaget på, og de diskussioner vi havde omkring det pågældende lovforslag – nemlig, at vi lagde meget præcise retningslinjer for, hvad man skulle gøre og hvornår og hvordan, det skulle sanktioneres.

Jeg synes, at Bent Bøgsted rejser et meget, meget relevant spørgsmål og interessant spørgsmål, og der er vel i realiteten kun et svar til spørgsmålet – nemlig, kan der på baggrund af forsøget her være mennesker, som får frataget deres sygedagpenge. Og der må svaret jo være ja. Der kan være to mennesker, der – i den samme kommune – fejler nøjagtigt det samme, er igennem nøjagtig det samme behandlingsforløb, men på grund af, at den ene er født i et lige år, og den anden er født i et ulige år, så bliver de mødt af forskellige krav, og derfor bliver den ene så frataget sygedagpenge. Det er sådan set dét, der sker, fordi ministeren har lavet et forsøg. Altså to mennesker, der er nøjagtig ens stillet, fejler nøjagtig det samme – bliver behandlet forskelligt af kommunen, fordi der er et forsøg, og den ene af dem mister sine sygedagpenge. Det er sådan set dét, ministeren har indført. Og derfor vil jeg godt anholde, at når ministeren henviser, nu sagde ministeren godt nok i en tidligere besvarelse også paragraf 4, det er noget sludder, det har slet ikke noget med det at gøre, men den der henvisning til paragraf 21 stk. 1, der står jo i, hvornår man som borger skal vide, at man kan miste sine sygedagpenge, hvis ikke man gør alle de ting, som kommunen har bedt om, men der står ikke, at man kan miste sine sygedagpenge som konsekvens af et forsøg. Og det er derfor, at det her ikke er i orden.

Line Barfod henviste til, at der ligger nogle notater og sådan noget. Jeg ved, at ministeren ... eller ministeriet og Arbejdsmarkedsstyrelsen har udarbejdet nogle notater, som i hvert fald er sendt til beskæftigelsesrådet. Men hvis man går ind på Arbejdsmarkedsstyrelsens hjemmeside, synes jeg også, der ligger en meget interessant pressemeddelelse derinde, hvor at man forsøger at sandsynliggøre, at det er lovligt at lave det her forsøg. I den skriver man blandt andet, at man har snakket med kammeradvokaten omkring det her, og der skriver man så, at kammeradvokaten har bekræftet, at der er hjemmel til at sanktionere syge, der uden rimelig grund undlader at deltage i den indsats, som kommunen tilbyder, hvilket er i overensstemmelse med kommunens praksis i dag. Det mener jeg sådan set også er rigtigt, men der står ikke noget om, om man har spurgt kammeradvokaten, om det er lovligt at lave et forsøg af denne her karakter. Og hvis ikke det er lovligt at lave forsøg af denne her karakter, så er det heller ikke lovligt at sanktionere efter forsøget. Og derfor vil jeg spørge ministeren, har man spurgt kammeradvokaten, om det er lovligt at lave de her forsøg. Og om ikke ministeren kunne være så venlig, jeg synes Line Barfods mange spørgsmål her er meget relevante at få sendt over, men også at man oversendte det svar, man har fået fra kammeradvokaten. Jeg går ud fra, at man har fået det skriftligt, sådan at udvalget her kan se, hvad det er for et grundlag – dels man har spurgt på, men også hvad kammeradvokaten har svaret på.

Men altså klart spørgsmål til ministeren: Har kammeradvokaten forholdt sig til om det her forsøg er lovligt.

Klart spørgsmål til ministeren: Er det ikke korrekt, at to mennesker med nøjagtig samme sygdomsforløb, samme situation kan blive behandlet forskelligt i kommunen og sanktioneret forskelligt i kommunen.

Knud Kristensen: Så er det ministeren.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: Jeg må sige vedrørende, jeg er lige nødt til at tage et forbehold vedrørende oversættelse af kammeradvokatens besvarelse, der er nogle regler for ... som Morten Østergaard siger, når der er en risiko for ... eller hvis borgere kan anlægge sag, men det skal jeg nok ... jeg har jo ingen problemer med det, det er bare blevet fortalt, at det er ikke noget, man bare lige kan udlevere ... ja, men det skal jeg nok finde ud af.

Dét, som kammeradvokaten tager stilling til, det er jo dét, vi sidder og diskuterer her – Thomas Adelskov, det afgørende er jo, at det sker i henhold til loven, altså man kan jo også i dag komme ud for, at én bliver tilbudt en ting og en anden bliver tilbudt noget andet, og det ene bliver sanktioneret. Altså det afgørende er jo, om der er hjemmel i lovgivningen til det, der foregår. Og det er jo sådan set dét, vi har dokumenteret her i dag, at der er hjemmel – punkt ét til forsøget, at sanktionsbestemmelsen er den samme som eksisterer for alle andre i sygedagpengesager – nemlig paragraf 21 stk. 1.

Til hr. Morten Østergaard vil jeg gerne bekræfte de ting, det er jo det, vi har diskuteret, at vi skal dels kunne friholde syge, og dels skal man jo også i de tilfælde, hvor personlig samtale ikke er hensigtsmæssig kunne træffe en anden beslutning og så evt. følge op pr. telefon, og alt det har vi jo taget højde for i vores lovforslag. Og det gælder også, hvis den sygemeldte selv mener, at det ikke er hensigtsmæssigt, dét som sagsbehandleren måtte foreslå, hvis ikke man mener, at det er foreneligt med ... altså den pågældendes egen helbredstilstand, så kan man også få lægens udtalelse i de tilfælde. Så jeg skal gå hjem og undersøge det der med kammeradvokaten, men konklusionen i det er jo, at det er et lovligt forsøg, og at der er hjemmel i den eksisterende lovgivning.

Knud Kristensen: Ja tak. Så vil jeg prøve, om vi kunne samle det sidste sammen i den sidste runde her, så tager ... der er seks indtegnede spørgsmål, og vi starter med Eigil Andersen, værsgo!

Eigil Andersen: Jo tak. Altså det er jo helt tydeligt på det her samråd eller de her to samråd, der er der en kamp om, hvad temaet er – altså der bliver brugt meget taletid på at fortælle om forsøgets baggrund og den kommende lovgivnings baggrund og formålet med det hele, det bliver der brugt meget tid på, men det er egentlig ikke dét, som samrådet er indkaldt for. Jeg synes da, det er en spændende debat, og jeg må da også sige, at når der så kommer en fortolkning af, hvad fx mit parti og jeg mener, så kan jeg også sige, ligesom Line Barfod har sagt, at holdningerne til det spørgsmål er meget mere nuanceret, end man påstår fra Venstres side. Vores holdninger er meget mere nuancerede. Og det, synes jeg da, er en spændende debat, det kunne man også indkalde til et samråd om, og så kunne man diskutere det, og så ville det i hvert fald blive et mere retvisende billede af, hvad vi mener, end den mening, vi bliver påduttet her.

Så vil jeg sige, at hvis man forestillet sig, at der ved en juridisk embedseksamen var blevet stillet en opgave, der handlede om den juridiske hjemmel for det her forsøg, og eksaminanden derefter kom

med forklaring nr. 1, den måtte så afvises af eksaminator, så kom forklaring nr. 2, den blev afvist igen af eksaminator, så kom forklaring nr. 3, som også er mere end tvivlsom – altså jeg mener sådan set stadigvæk, at det her, det er jo ulovligt. Men hvis det foregik ved en juridisk embedseksamen, så er jeg overbevidst om, at den pågældende ville dumpe, og det håber jeg da søreme også, at det er sådan. Og dermed, synes jeg, at der er sagt meget om kvaliteten af det her, og når konklusionen så er, efter min opfattelse, at det er ulovligt, så er det her meget alvorligt.

Så bliver der sagt, hvem skulle have glæde af at genere syge mennesker. Man kan jo konstatere, at uanset hvad motivet til det er, så kunne man konstatere, at der opstår en række tilfælde, hvor mennesker bliver udsat for fuldstændig urimelige ting, og de eksempler har vi bragt, og nævnt nogle af her, så det er jo en simpel konstatering, at det er sådan, det forholder sig. Og der vil jeg så sige, at jeg føler mig på ingen måde beroliget af dét, som ministeren har sagt omkring sagsgangen – dét, som skulle gøre, at en jobcentermedarbejder ikke kommer til at gøre noget upassende. Jeg forstår selvfølgelig godt eksemplet med det brækkede ben, det forstår enhver, men hvad med alle dem, som ikke har nogen diagnose, det er der jo masser, der har. Der er også nogen for hvem, det tager lang tid at få stillet sådan en diagnose. Og som du også selv var inde på, så vil der jo være et forløb, hvor folk bliver indlagt, og tilstanden bliver forværret osv. ikke også, og tilsyneladende er det sådan ud fra det, jeg har forstået nu, at jobcentermedarbejderens eneste informationsgrundlag, det er den blanket, som bliver udfyldt fra starten af ved sygdommens begyndelse. Jeg er meget interesseret i at få en meget minutiøs beskrivelse af, og hvis det ikke kan lade sig gøre her – altså så efterfølgende – en meget minutiøs beskrivelse af, hvilket informationsstrøm og sagsgang det er, der skal udstyre jobcentermedarbejderen med en mulighed for at vurdere, om der er tale om noget så alvorligt, at der ikke skal ringes op, og der skal ikke sættes aktivering i gang. Og som jeg har hørt svaret her, så er det i hvert fald ikke sikret, at det ikke kan ske, slet ikke. Så efter min opfattelse, så vil det ende med, at der vil være 10.000, der vil blive udsat for urimelige ting. Men jeg er da interesseret i at høre om den her sagsgang, fordi jobcenter ... enten skal jobcentermedarbejderen ringe, hvis der er bare den mindste tvivl, eller også skal der jo være en informationsstrøm, der gør, at vedkommende har en mulighed som medarbejder for at overskue situationen og ane uråd, så jeg vil da gerne have det svar uddybet.

Knud Kristensen: Så er det Özlem!

Özlem: Grunden til, at jeg tager ordet, det er, at jeg bliver lidt provokeret af den måde, ministeren midt i det hele holder sådan en tale, hvor han skælder ud på alle herinde, især på venstrefløjen, fordi at venstrefløjen nu igen vil lade det bare stå til og ikke vil gøre noget i forhold til de her mennesker, så de bare kan få de her ... en pose penge, som ministeren giver udtryk for. Jeg synes, det er simpelthen så usmageligt, og jeg synes, det er under niveau. Altså den måde at tale til hinanden på, og den måde at italesætte nogle ting på, hører til i en børnehave, og jeg synes overhovedet ikke, det klæder en minister, som har ansvaret for det her område, som drejer sig om flere tusinde mennesker, som bliver taget ved næsen og kørt i manegen – og venter på faktisk, at Folketinget kommer med et

konkret svar på deres problemstillinger i hverdagen – bliver negligeret i den grad, som ministeren gør.

Og så vil jeg også ud over dét, ministeren siger jo også – man skal gøre noget. Vi er da fuldstændig enige i, at man skal gøre noget. Jeg hører ingen herinde, heller fra de borgerliges side, der siger, at vi ikke skal gøre noget. Vi er bare uenige om, hvad man skal gøre. Altså skal man hjælpe eller skal man straffe. Skal man række hånden ud eller skal man få de her folk længere ned. Og når vi hører de her konkrete eksempler, hvor folk fuldstændig meningsløst bliver aktiveret og meningsløst bliver sanktioneret, så er vi vel enige om, det er ikke dét, der gør folk raske. Fordi vores formål – alle sammen, der er her til stades formål er jo, alt de her mennesker, de skal være raske og skal komme tilbage til deres liv og tilbage til arbejdsmarkedet. Og derfor synes jeg, at ministeren simpelthen fralægger sig ansvaret ved at stå herinde og skælde ud på venstrefløjen i stedet for at sige, hvad er ministerens bud på, at vi har flere tusinde mennesker, som føler sig uretfærdigt behandlet, den følelse kan ministeren ikke tage fra de her mennesker – uanset hvad venstrefløjen siger eller ej. Og det, synes jeg, ministeren skal svare på, når de mennesker skriver til ministeren. – vi har jo selv været med til at sende mange af de her sager over til ministeren – og fortælle om de ting, de bliver udsat for, fordi vi har en lovgivning, som er fuldstændig hul i jorden. At der må man da have et ansvar som minister og sige – jamen, er der nogle strukturelle rammer, der gør, at vi behandler de her mennesker så dårligt, som vi gør. Føler ministeren overhovedet et ansvar, eller er det igen venstrefløjens skyld, at der er så mange mennesker, der bliver dårligt behandlet.

Knud Kristensen: Ja tak, så er det Leif!

Leif: Ja, jeg synes, det var fantastisk at høre Jens Vibjerg sidde og snakke om menneskesyn. Det er jo sådan i en situation her, hvor der er en del inde i det her lokale – faktisk nok størstedelen – der ikke forstår, hvad der er sket med de her forsøg. Der ikke forstår, om det er lovligt eller ej. Det ser heller ikke ud til i forløbet, at ministerens mænd egentlig havde helt styr på det. Og der er sådan set ikke ret mange, der forstår, hvad der er sket – men det gør Jens Vibjerg. Jens Vibjerg mener, det er helt klart, at når der er en minister, der taler og siger noget, så mener Jens Vibjerg, så må det være rigtigt. Men når der er en masse små almindelige mennesker, som er længere nede ad rangstigen, som prøver at blive hørt, så lytter man ikke – det kalder jeg da også menneskesyn.

Det jeg godt kunne tænke mig at spørge ind til ved ministeren, det er, at jeg tror på, hr. minister, det bedste i alle mennesker – også i ministeren. Men så kunne jeg da godt tænke mig at spørge, når jeg så siger det, hvorfor vil ministeren så ikke lytte til alle de mennesker – alle de ting, som man gør, som forringer tilværelsen for de her mennesker i det her forsøg, som lige nøjagtigt Thomas Adelskov siger, den her uens behandling. Hvorfor vil man ikke gøre noget for de mennesker, når ens menneskesyn nu er så stort, det synes jeg da er et ganske interessant spørgsmål.

Knud Kristensen: Ja tak, så er det meget passende Jens Vibjerg stiller spørgsmål.

Jens Vibjerg: Tak – altså nu havde jeg egentlig bedt om ordet, frafaldt så igen, men så Özlems udsagn fik mig på banen ...

... du svinger lidt ...

Jens Vibjerg: Ja, fordi når Özlem siger, at det her, det er børnehavedebat, så understreger det jo venstrefløjens syn på mennesker, og det krænker mig, fordi det hér, det er dybt alvorligt. Det er mennesker, der er syge, som vi skal hjælpe tilbage til arbejdsmarkedet. Vi skal ikke bare lade dem gå og give dem en pose penge – og så lade dem gå og passe sig selv og risikere, at de ryger ud ... endda med stor risiko for, at de ryger ud af arbejdsmarkedet permanent. Vi har en forpligtelse til at tage hånd om dem, og det ligger altså dybt i Venstres menneskesyn, og det er dét, der kommer til udtryk, så jeg synes, at det er en meget, meget dybt alvorlig diskussion, om vi skal tage hånd om folk, eller vi ikke skal tage hånd om folk.

Og så vil jeg så spørge ministeren, fordi jeg er jo ikke jurist, og derfor kan det da godt være, at jeg er fattesvag på det punkt, men det er ministeren, og det er der andre her i lokalet, der er ... det må hver enkelt jo vurdere, når nu svaret kommer fra ministeren. Men hvis man nu har en klar lovhjemmel, og det har ministeren jo understreget flere gange og henvist direkte til paragraffer. Hver enkelt kan slå op og se, computerne står ... man kan endda sidde her i lokalet og se, om ikke det er korrekt. Hvad andet kræves der. Hvis man har en klar lovhjemmel, hvad andet kræves der så. Det er jo den måde, vi lovgiver normalt her i Folketinget ... vi lovgiver, og så er ministeren den udøvende. Og hvis ikke en klar paragraf i en lov er nok, hvad er det så, vi skal til, fordi så er der da flere love, vi skal have justeret på.

Knud Kristensen: Ja tak. Efter Jens Vibjergs sværte til venstrefløjens, så vil jeg lige lade ministeren svare på de spørgsmål, der er tre ... de sidste tre spørgsmål efterfølgende.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: Jeg vil lige indledningsvis sige, at jeg skal få lavet et notat med sagsgangen i sygedagpengesager, også i relation til dét, Lone Møller spurgte om, lægernes tavshedserklæring plus persondataloven kan muligvis også indeholde noget. Så hvis jeg får lavet sådan de typiske ... der kan formentlig være forskellige forløb i de sager, men jeg får lavet et sådant notat – altså hvem ved hvad på hvilke tidspunkter, havde jeg nær sagt.

... tale fra lokalet ...

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: ... ja, ja, altså den, der sidder ved skrivebordet der.

Må jeg så sige indledningsvis, nu er det som om, der er noget odiøst i at prøve at få noget viden om, hvad der virker, og hvad der ikke virker. Og det vil jeg bare generelt sige, har været en af mine arbejdsmåder i min tid som minister. Jeg vil gerne vide, dét, vi gør med mennesker, hvad er det, vi gør ved mennesker, og det vi gør, virker det. Og hvis det virker, jamen så synes jeg, vi skal gøre mere af det. Hvis det ikke virker, så synes jeg, vi skal holde op med det. Det er sådan set dét, som har været min ledestjerne i arbejdet. Jeg ved da godt, der kan være mange private hypoteser. Den ene sagsbehandler kan have én fornemmelse af, hvordan tingene virker, en anden kan have en anden, en kommune kan have én opfattelse af, hvordan tingene burde være. Men jeg synes, det er da en styrke i vores arbejde, at vi får lavet nogle forsøg, så vi kan se, når vi nu gør noget for mennesker, gør noget med mennesker, hjælper det, vi foretager os. Det, synes jeg ærligt talt, er rimeligt fundamentalt. Fordi jeg har da set masser af eksempler på, at man gør noget, men der er ingen, der rigtig ved, om det hjælper, eller om det fører til noget. Og det er ikke sådan, at det den ene sagsbehandler gør, så følges op af den anden sagsbehandler, så på en eller anden måde bør vi vel også, selvom vi taler politik, jo også beskæftige os lidt med, hvad kendsgerningerne er i dagligdagen. Og jeg tror ikke, at – det kan jeg så sige for mit eget vedkommende – det er ikke mig, der har formuleret det her forsøg, det er ikke mig, der har siddet og sagt, at nu skal det være sådan. Det er jo nogle forsøg, der er lavet ... jeg godkender dem, men det er jo lavet i henhold til en klar hjemmel i lovgivningen.

Og når Jens Vibjerg spørger, hvad kræves der mere – ja, så kræves der, at man laver et ordentligt forsøg – altså at det forsøg så kan belyse noget. Og jeg vil gerne igen sige, at det forsøg går ikke ud på at tage forsørgelsesgrundlaget fra folk. De fem personer, der har fået taget ... frataget sygedagpengene på grund af medvirken ... manglende medvirken, der har årsagen været, at man er udeblevet fra samtaler eller ikke har villet deltage i aktive tilbud. Og man kan klage over det. Vi har jo også et klagesystem ved siden af.

Så altså, jeg kan sige til hr. Eigil Andersen, altså hvis en eksaminator ved juridisk eksamen afviser kendsgerningerne – altså det er jo så modsætningen til politik, hvor man bare kan sidde og sige et eller andet på trods af, at kendsgerningerne er soleklare, så tror jeg ikke, man slap af sted med det ved en juridisk embedseksamen, så hvis eksaminanden fortalte, hvordan det var, så skulle der alligevel noget til, at eksaminator underkendte det, det tror jeg ville føre til en klagesag.

Dét, der er særligt bekymrende, det vil jeg gerne medgive hr. Eigil Andersen, det er jo sådan set de sager, hvor der er dét, man kalder en diffus diagnose. Det er jo de allermest bekymrende sager, fordi der løber tiden, løber tiden, løber tiden, løber tiden – uden, at der sker noget, og det er jo blandt andet derfor, at vi laver det her med sygedagpenge. Fordi man skal huske på – ved otte ugers sygefravær, det er altså lang tids sygefravær i forhold til almindelig sygefravær. Det er jo ikke influenza, vi taler om, hvor der er tre dages sygefravær, og så er man tilbage på arbejde. Næh, vi er

hende ved otte uger her – og så fremefter. Og det er jo langvarigt sygefravær, og der er speciel fokus på, og det har det været i vores drøftelser med lægerne, med psykiatere osv., som vi har drøftet sygefraværshandlingsplanen med. Det er jo de allerallermest bekymrende situationer, det er dér, hvor der ingen diagnose er, for det er der, tiden løber. Alle steder, hvor der er en fast diagnose, hvor man ved, at efter en behandling, så kommer man tilbage. Ja, det er jo knapt så ... knapt så bekymrende. Det er jo også derfor, at man i jobcentre jo tager stilling til, om det er et brækket ben på skiferie, så ved man jo, at det er så seks uger i gips, og så kan man komme tilbage, eller om det er livstruende diagnoser. Men lige præcis gruppen i midten, som ingen diagnose har, løber en meget, meget alvorlig risiko for at blive udstødt af arbejdsmarkedet.

Så siger Özlem Cekic, at vores lovgivning er hul i jorden, og at folk bliver taget ved næsen. Altså, det er ikke min opfattelse af den måde, kommunerne behandler de syge på, jeg tror faktisk, at der laves et rimeligt seriøst arbejde. Og jeg vil også godt sige, at når det ligesom bliver antydnet, at vi er ude på at pine og plage folk ... da det gik op for os ... da det gik op for mig, at der var noget urimeligt ved de der sager ved mennesker, som har nogle livstruende diagnoser ... alvorlige kræftlidelser – jamen, så går vi da selvfølgelig ind og præciserer, at der må man jo så lade der være standby for de mennesker. Jeg vil gerne sige, at det – både Jens Vibjerg og jeg opponerer voldsomt imod, det er ligesom, at det fremstår i diskussionen her, at det er næsten bedre ikke at gøre noget for folk. Det er som om, at når vi så spørger – altså går ind og så siger – kan du ikke gøre ... vil du ikke gøre dit, vil du ikke gøre dat, og det her kunne hjælpe dig, at så er vi ligesom onde ved mennesker, det er jo sådan set det. Hvis man skulle sidde og lytte båndet igennem her fra denne her diskussion, så er det jo som om, vi er onde ved mennesker, fordi vi gør det. Og det vi gør, det er at hjælpe mennesker, og til al held, så anerkendes det også fra de allerfleste sider, at det formål skal vi forfølge. Så skal vi selvfølgelig prøve at korrigere i nogle tilfælde, når vi bliver opmærksomme på det. Det har vi så gjort og taget hånd om de her tilfælde, hvor det direkte er skadeligt for den pågældende at skulle komme til samtale eller lignende. Så vi lytter til mennesker, og det er faktisk hele formålet med det, vi gør.

Knud Kristensen: Ja tak. Vi tager de sidste tre spørgsmål i dette samråd. Og det første, det er fra Line Barfod.

Line Barfod: Først omkring kammeradvokatens notater. Altså som jeg har forstået det, så er det jo ikke omfattet af nogle af de bestemmelser, hvor ministeren ikke må fremsende det, hverken i offentligheden eller til Folketinget. Altså, der er jo ikke tale om personfølsomme oplysninger om konkrete enkeltpersoner. Der er vel heller ikke tale om statens sikkerhed i den her sag. Og det betyder, at det er helt op til ministeren selv at vurdere, om han mener, at det er noget af dét, der skal offentliggøres. Og jeg har hørt ministeren sige her i et åbent samråd under ministeransvar ... det var, at kammeradvokaten har svaret, at forsøget er lovligt. Så skulle der ikke være noget problem for ministeren i at fremsende det svar fra kammeradvokaten. Så har ministeren jo ikke noget at skjule, når kammeradvokaten giver ministeren ret – tværtimod vil det jo være godt for ministeren så

at få fremlagt det notat, så det går jeg ud fra, at vi kan regne med at få det svar fra ministeren fra kammeradvokaten, som siger, at forsøget er lovligt.

Jeg mangler altså stadigvæk at få at vide, hvorfor ministeren ikke ellers har villet svare på Folketingets spørgsmål, når der kan udarbejdes notater, der kan offentliggøres, hvorfor Folketinget så ikke kan få tilsendt svar, det forstår jeg simpelthen ikke, og det kunne være rart at høre en begrundelse fra ministeren, om det er udtryk for ministerens nye stil, at man ikke behøver at svare på Folketingets spørgsmål.

Men så er der så spørgsmålet om det her med, at man igangsætter et forsøg uden at have en klokkeklar hjemmel. Og lige meget, hvordan ministeren og Jens Vibjerg prøver at vende og dreje det, så er en klokkeklar hjemmel ... der er det altså indlysende, når man læser af en bestemmelse, at her er der hjemmel til at fratage folk deres forsørgelsesgrundlag, der er hjemmel til at lave et forsøg. Når ministerens egne embedsmænd ikke har været i stand til at finde den klokkeklare hjemmel, men har måttet ud i adskillige forsøg og har kommet med forskellige forklaringer, så viser det jo, at man ikke har en klokkeklar hjemmel. Og så kommer der jo så til under en retssag at skulle være en afklaring. Dét, jeg ikke kan forstå, og som ministeren ikke overhovedet har kommenteret på endnu, det er forholdet til, at man ikke må forskelsbehandle folk. Det er en almindelig grundsætning i Danmark, og det følger også af Menneskerettighedskonventionen, som Danmark altså stadig er en del af. Og det er jo også dét, som Bent Bøgsted spørger ind til. Spørgsmålet om, hvor mener ministeren, at den saglige begrundelse ligger for, at et menneske, der er født i det ene år, får en behandling, og mister sine sygedagpenge – og et menneske, der er født i et andet år, får en anden behandling, og mister ikke sine sygedagpenge. Ministerens begrundelse i det notat, som Folketinget ikke har fået tilsendt, men som altså ligger offentligt fra Arbejdsmarkedsstyrelsen om forholdet til Menneskerettighedskonventionen, der er det et forsøg, der er nødvendigt for at overveje lovgivning og for at se, om man skal gennemføre de her muligheder. Men ministeren har jo samtidig fremsat lovforslaget og haft det i høring og afventer jo ikke afslutningen på forsøget, derfor kan forsøget ikke være nødvendig for ny lovgivning. Hvad er den helt særlige grund, som ministeren mener retfærdiggør forskelsbehandling? Og som retfærdiggør, at man dermed er ... går imod det grundlæggende princip om at behandle folk ensartet, og her snakker jeg ikke om, at folk med forskellige sygdomme skal behandles ens, men at folk med den samme sygdom og det samme forløb skal behandles ens. Ministeren har endnu ikke i de mange lange svar, vi har fået én eneste gang svaret på, hvad er begrundelsen for at iværksætte det her forsøg i stedet for at afvente lovgivning. Vi har spurgt på mange forskellige måder under samrådet, vi har ikke fået et eneste – bare et bud på et svar endnu. Så det håber jeg, at vi kan få, fordi det er jo dét, der er det afgørende på spørgsmålet om, hvorvidt at man kan gennemføre dette her eller ej – både i forhold til den danske lovgivning og i forhold til menneskerettighedskonventionen.

Og så mangler jeg altså bare stadig også svar fra ministeren på, om han mener, at det tyder på, at der er tale om en individuel behandling, når man sender samtlige 100 deltagere i forsøget i Ringsted på fitnesscenter, som en privat aktør tjener penge på, eller det faktisk er udtryk for, at man bare laver den tvangsaktivering, som forsøget lægger op til, og som altså har ført til – ifølge ministeren – at der foreløbig er fem, der har mistet deres sygedagpenge. Dét, vi mangler at få svar på fra

ministeren, det er jo, ville de fem også have mistet deres sygedagpenge, hvis ministeren ikke havde iværksat det her forsøg, det er jo dét, der er det interessante. Når ministeren kan sige, det er en følge af forsøget, så må konklusionen jo være, så havde de ikke mistet deres sygedagpenge, hvis forsøget ikke havde været iværksat.

Knud Kristensen: Ja tak, så var det Thomas Adelskov, værsgo!

Thomas Adelskov: Ja tak. Jeg bliver jo nødt til lige at minde hr. Jens Vibjerg om, at den sætning om, at når ministeren siger, der er lovgrundlag til det, så er der lovgrundlag til det, den hørte vi også dengang, vi havde samråd omkring 300 timers-reglen, hvor regeringen var begyndt at operere med ægtefæller, hvor den ene var i arbejde, og den anden var på kontakthjælp, også var omfattet af 300 timers-reglen. Det viste sig så ved dom, at det var så ikke helt rigtigt, så jeg vil bare anbefale Jens Vibjerg om, at når vi rejser den slags problemstillinger, så kunne det være, han skulle lytte til mig og ikke så meget til ministeren.

Jeg synes ... jeg er stærkt i tvivl om, der overhovedet er lovhjemmel til det her, men hvis nu vi lige lægger det til side et øjeblik. Så ... nu kan jeg ikke den nøjagtige dato, men Orientering havde jo en meget, meget grundig gennemgang af det her – og også dokumenteret, at der var kommet indtil flere forklaringer, vi sidder nu med den tredje forklaring om, hvordan der var lovhjemmel til det her. Men i den udsendelse, der stod det meget klart, og jeg tror jeg citerer Bent Bøgsted nogenlunde præcist, når jeg citerer ham for at sige, at da man sidst lavede ændring af forsøgsbestemmelsen i denne her lovgivning, der var det ikke med henblik på at kunne lave og etablere den slags forsøg, der havde den slags konsekvenser, men det var, fordi man gav mulighed for, at man blandt andet kunne lave forsøg med digitalisering. Og at Dansk Folkeparti var imod de her forsøg. Når nu ministeren ved, at Enhedslisten, SF og Socialdemokraterne også er imod det her forsøg, så er kunsten i Folketinget at tælle til 90, og derfor vil jeg spørge ministeren, om ministeren i baggrund i den viden nu vil beslutte sig for at standse de her forsøg, fordi der er et flertal i Folketinget, der ikke synes, det er i orden, at mennesker med nøjagtig det samme sygdomsforløb, med nøjagtige de samme forudsætninger – blot fordi de er født i forskellige år – kan ende med at blive sanktionerede og blive ramt på den måde, som det her forsøg er blevet skruet sammen, og sanktionerne, som ministeren lægger ovenpå, er skruet sammen. Fordi jeg vil bare annoncere så, at ellers så ville vi andre jo være tvunget til på den ene eller anden måde i Folketingssalen at forsøge at materialiseret det flertal. Og derfor bare lige en lille opfordring om, at ministeren her tog konklusionen – og i kanten af det her samråd meddele os, at med den viden, at der er et flertal imod denne forsøgsordning, med de udtalelser, som Dansk Folkeparti er kommet med – med de andre partier, der har tilkendegivet både her og i dag og i andre sammenhænge, at så stopper de der forsøg.

Knud Kristensen: Ja tak, og det var det sidste spørgsmål, og så er det besvarelse fra ministeren, værsgo!

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: Jeg skal nok gå hjem og tjekke det der, fordi jeg har ingen personlig interesse i, at det notat ikke skulle komme frem her, men jeg refererede bare, hvad jeg lige hørte. Så det kan vi få opklaret.

Jeg vil bare gerne igen slå fast, at der er en klokkeklar hjemmel til det her. Der er en klokkeklar hjemmel i sygedagpengelovens paragraf 80, der er en hjemmel i lov om aktiv beskæftigelsespolitik, paragraf 116. Og sygepengedagloven giver mulighed for, at sygemeldte kan få et mere intensivt samtaleforløb med individuelle samtaler, end dét, der allerede er fastlagt i loven. Så der er ingen diskussion om disse ting.

Dét, der er fejlen, og det til jeg tillade mig at betegne som en formel fejl, er, at i den forsøgsbekendtgørelse, der ligger til grund for det her forsøg, der er der smuttet en henvisning til sygedagpengelovens paragraf 80, men det ændrer ikke ved, at der er en hjemmel til disse ting, og det vil også fremgå af kammeradvokatens skrivelse.

Så bestræber jeg mig selvfølgelig på at besvare Folketingets spørgsmål hurtigst muligt, men vi vil jo også gerne have tjekket de her ting, og derfor er det formentlig grunden til, at der ikke er svaret tidligere.

Jeg vil så bare sige, at dem, der bliver sanktioneret – bliver jo sanktioneret i henhold til den gældende lovgivning. Og hvis ikke man møder til samtale, eller hvis man modvirker helbredelsen efter, når man ikke er i forsøget – bliver man sanktioneret. Og det er af de samme grunde, man bliver sanktioneret i forsøget, så der er jo ingen forskel på i den henseende, om man deltager i forsøget, eller om man ikke deltager i forsøget. Det er jo, når man ikke møder frem, uden rimelig grund, som der står i paragraf 21, eller hvis man modvirker helbredelsen eller ikke vil følge lægens anvisninger osv. – i de tilfælde bliver det sanktioneret, men det er jo, hvad enten man deltager i et forsøg eller ikke et forsøg.

Jeg vil gerne afvise helt klart – forsøget går ikke ud på at tage penge fra folk. Og alene den kendsgerning, at der nu har deltaget over 1.000 mennesker i det, og der er fem sager, viser jo også, at det er slet ikke dét, forsøget går ud på. Men det er da klart, at hvad enten man deltager i et forsøg, eller man ikke deltager i et forsøg, så skal man overholde de gældende regler i sygedagpengeloven, og de regler foreskriver klart, at man selv skal medvirke til sin helbredelse.

Og så vil jeg gerne – altså sige igen, at jeg synes, at det er altså rart, at når vi som lovgivere kan få viden om, hvad der virker, og hvad der ikke virker. Jeg er da godt klar over, at alle, der sidder her i lokalet, har deres private teorier om, hvad der virker, og hvad der ikke virker, men nu prøver vi altså at se i det her forsøg. Hvis man laver en intensiveret indsats, redder det så flere fra at blive udstødt af arbejdsmarkedet – og punkt 2 – af de forskellige redskaber, vi har, kan man så udlede, at der er nogen, der virker bedre end andre. Det, synes jeg sådan set, er rimeligt betryggende, at vi gør på den måde. Og det har jo i det hele taget kendetegnet vores indsats på kontakthjælpsområdet, fx at før vidste vi jo ikke rigtigt, hvad de enkelte kommuner gjorde, hvad de enkelte sagsbehandlere mente virkede. Og der synes jeg, det er et rimeligt krav til almindelig hæderlig behandling af borgerne, at

vi får klarhed over, hvad gør vi ved borgerne, og det vi gør, hjælper det. Det må da ligesom være vores hovedformål. Og hvis det, vi gør, hjælper – jamen, lad os ... noget af det, vi gør hjælper – jamen, lad os da så gøre mere af dét. Hvis det ikke hjælper – jamen, så lad os dog finde på noget andet. Altså, der er jo ingen grund til at hænge i traditioner, som jeg kan forstå, nogen gør her – og synes, at det er frygteligt, at vi nu gør en forstærket indsats for at sikre, at folk ikke bliver udstødt af arbejdsmarkedet. Men det må vi jo så bare tage til efterretning. Det jeg kan sige her, det er, at der er en klar hjemmel.

Knud Kristensen: Ja tak til ministeren. Havde du en lille kort ...

Line Barfod: Ja altså, nu har vi spurgt og spurgt og spurgt i to timer, hvad er baggrunden for, at ministeren iværksætter det her forsøg, når ministeren samtidig kommer med lovgivning. Grunden til ... altså vi har Menneskerettighedskonventionen og et grundlæggende dansk retsprincip om, at der ikke må være forskelsbehandling. Derfor er spørgsmålet, hvad er ministerens begrundelse for, at det var nødvendigt at iværksætte det her forsøg, uden at afvente den lovgivning, der kommer. Det er jo dét, der er det centrale, hvis ministeren skal klare sig uden om og sige, at der bliver diskrimineret, som vi har skrevet under på i forhold til Menneskerettighedskonventionen, vi vil ikke diskriminere.

Hvad er baggrunden for, at ministeren mener, at der er så helt særlige grunde til, så det er nødvendigt at lave et forsøg samtidig med, at man iværksætter lovgivning.

Knud Kristensen: Thomas ... en kort ...

Thomas Adelskov: Jamen, det var bare lige for at hjælpe ministeren – altså, jeg bliver bare nødt til, jeg gentager bare mit spørgsmål. Der er et flertal i Folketinget mod det her. Vil ministeren selv standse forsøget, eller skal vi andre gå i folketingsalen evt. med en hasteforespørgsel for at få standset forsøget?

Knud Kristensen: Bjarne Laustsen, du kom meget sent ... nu skal vi ikke til at starte forfra – et ganske kort spørgsmål.

Bjarne Laustsen: Ja, det var, fordi ministeren svarede, at vi har hver især vores lommeteorier om, hvad der virker, og hvad der ikke virker. Så går jeg ud fra, at ministeren kan svare på det meget enkle spørgsmål, om han har dokumentation for, at det hjælper, når folk er syge og fortsat er syge,

og de har gjort alt dét, de skal i forhold til lovgivningen, om det så hjælper at tage sygedagpengene fra dem, om de bliver mere raske af det.

Tak.

Knud Kristensen: Ja tak, ministeren – så afslutter vi!

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: Til det sidste kan jeg jo sige, at det ville have hjulpet noget, hvis har Bjarne Laustsen havde været her til hele samrådet, så ville det jo nok være fremgået, hvad jeg mener om den sag. Altså jeg kan ikke forstå, at ... eller lad mig sige, jeg synes, det er vigtigt at få viden. Dét, at den nye lovgivning så understøtter de her ting, gør da ikke, at vi ikke gerne skulle vide, hvad det er, vi gør ved folk, og det vi gør, om det hjælper. Og jeg vil gerne sige igen – forsøget ”Aktiv, hurtigere tilbage” er lovligt, da der er hjemmel til det i sygedagpengeloven og i beskæftigelseslovgivningen. ”Aktiv, hurtigere tilbage” er et forsøg med opfølgning i form af et intensivt samtaleforløb og en aktiv indsats til alle sygedagpengemodtagere, som er i stand til at modtage denne indsats. Sygedagpengeloven giver mulighed for at give et mere intensivt samtaleforløb med individuelle samtaler, end det, der allerede er fastlagt i loven. Og derfor er forsøget fuldstændigt inden for de gældende regler.

Og med hensyn til Menneskerettighederne, så er der jo ingen forskelsbehandling i deres rettigheder, dét, der er nogen, der får i det her forsøg – det er et mere intensivt samtaleforløb, som jeg har redegjort for, og det bringer os ikke i strid med Menneskerettighederne.

Knud Kristensen: Ja tak for besvarelsen, og det var slut på det åbne samråd – spørgsmål Y og spørgsmål Z.